

KOMMUNISTISK POLITIK

Massemøde
Befriet område
Nepal

Før dagen gryer

Modstandskamp fra "Verdens Tag" til Andes

FARC
Colombia

New Peoples'
Army,
Filippinerne

Nr. 5

6. årg.

2002

2. marts -

15. marts

TEMA: GLOBAL KRIG - GLOBAL MODSTAND

- Protest og terrisme s. 2 ● Retfærdighed Dk og internationalt s. 3 ●
Deltidslov og faglig modstand s. 4 ● Fredsbevægelsen optrapper s. 6 ●
8. marts: International kvindestrejke s. 7 ● 20. marts: Demo mod finanslov s. 9 ●
Er vi så forskellige? s. 10 ● B.C. Andersen: Digte Et sted i Unionen s. 12 ●
Den colombianske olie og USAs multinationale s. 14 ● Savimbi død s. 16 ●
Pentagons globale strategi s. 17 ● Stalin vender tilbage s. 19 ●
Militarisering og omfordelingskrig s. 20 ● Debat s. 22 ● Toget kører . . . s. 24

Støttepris 12 kr.

Protest og terrorisme

KOMMUNISTISK POLITIK

De olympiske Vinterlege i den amerikanske delstat Utah er netop afsluttet – i dopingskandaler, orgier af kommerzialisme, korrupsion og amerikansk hyperpatriotisme. Det var også en prøve på det gigantiske amerikanske anti-terror-opbud: Forvandlingen af denne begivenhed til en *Big Brother-event*. Men Utah er også foran, hvad angår terrorlovgivning. Allerede kort efter den 11. september blev der i delstatens parlament fremsat et forslag til antiterrorlov – som kriminaliserede politisk aktivisme.

Det blev dengang afvist af domstolene med henvisning til, at det var forfatningsstridigt – i modstrid med ytringsfrihedsparagraffen. Nu er det imidlertid dukket op igen, i en lettere revideret form. Ifølge det ny forslag vil en person gøre sig skyldig i terrorisme, hvis vedkommende 'går ind i eller ulovligt opholder sig i en bygning eller ejendom, som tilhører en virksomhed, i den hensigt at forstyrre ansatte, kunder eller forretningsvirksomheden'. Bliver det gennemført i Utahs senat vil en, der dømmes skyldig, kunne tilbringe de næste 15 år i fængsel.

Lyder det som en lov, der skal bruges mod arbejdere, der blokerer en virksomhed? Det gør det – og det er det. Den har intet med 'terror' at gøre – den skal simpelthen undertrykke politisk protest og arbejdskampe.

Er Utah stadig langt væk, er Spanien det ikke længere. Den spanske elev- og studenterbevægelse har været blandt de mest aktive i EU-landene imod gennemførelsen af EUs nyliberale politik på uddannelsesområdet. I oktober gennemførte hundredtusinder af studerende store protestdemonstrationer mod den spanske regerings uddannelsespakke - og protesterne har foregået uafbrudt siden. De aktionerer mod den såkaldte LOU-aftale, planlagt af den højreorienterede Aznar-regering. LOU sikrer private investorer og fonde adgang til uddannelsessystemet og betyder en øget markedsføring af det spanske uddannelsessystem samt en begrænsning af de studerendes mulighed for indflydelse på deres egen uddannelse. Der har været adskillige studenterstrejker som også op mod 90% af underviserne har deltaget i. De har opnået bred støtte i den spanske befolkning.

Derfor har den spanske regering besluttet at udvide kri-

gen mod terror til at indbefatte studenterbevægelsen. De studerendes kamp mod den neolibérale LOU-aftale betegnes som et 'skalkeskjul for organiseret terrorvirksomhed'.

Den 12. februar blev 16 studenterledere anholdt i deres hjem i Sevilla, efter at kampklædte politibetjente havde besat universitetetsområdet. Størstedelen af dem blev tilbageholdt i mere end 24 timer på baggrund af deres politiske aktiviteter og er efterfølgende blevet pålagt at reportere deres politiske aktivitet til retten to gange om måneden. Det har vakt international protest. I Danmark indkaldte Pædagogstuderendes LandsSammenslutning (PLS) til demonstration ved den spanske ambassade.

Det er endnu et soleklart eksempel på, hvad de nationale antiterrorlovgivninger, som nu gennemføres i EU-landene, Danmark indbefattet, skal bruges til: At undertrykke den politiske protest.

Netop Spanien er i dette halvår EU-formand og har gjort 'terrorbekæmpelse' til sin hovedsag. Det har nu fremsat forslag om styrket overvågning af 'terrorister': Ifølge Spanien er EU-landene kendetegnet ved en *'gradvis forøgelse af vold og anden kriminel ødelæggelse under topmøder udført af radikale ekstremistgrupper som tydeligt terroriserer samfundet'*. Det er handlinger udført af *'et løst netværk som skjuler sig bag diverse ideelle kampsager'*. Hermed menes *'organisationer som benytter sig af sin lovlige status til at hjælpe og medvirke til, at terrorgrupper når deres mål'*.

Spanien kræver derfor skarp overvågning og informationsudveksling EU-landene imellem om 'terroristgrupper', der benytter sig af *'voldelig storbyråssig ungdomsradikalisme'* som *'instrument til at nå deres forbryderiske mål'*.

Terrorlovgivningen er renlivet klasselovgivning: Vendt mod de studerende og deres organisationer, der protesterer mod øget brugerbetaling, mod globaliseringsmodstandere, der ikke bryder sig om nyliberal politik, og fredstilhængere, der ikke kan lide krig og protesterer mod deres landes deltagelse i aggression. Eller arbejdere der slås for deres interesser. I samtlige EU-lande. Kriminalisering af den politiske og sociale protest er et af fascismens kendetegn!

Redaktionen 25. februar 2002

KOMMUNISTISK POLITIK

- Hver 14. dag -

Centralorgan for
APK ARBEJDERPARTIER
KOMMUNISTERNE

Adresse

c/o Oktober Forlag
Willemoesgade 58 E,
2100 København Ø.
Tlf. 35 43 49 50.
Fax 35 43 49 59.
e-mail:
oktober@post8.tele.dk

Redaktion og abonnement

Hverdage 15 - 17.30
Ansvarshavende redaktør:
Klaus Riis
KP's Homepage:
home8.inet.tele.dk/oktober
**APK's Homepage/
Netavisen:**
www.apk2000.dk
ISSN: 1398-3741

Abonnementspriser

Halvår (13 nr.) 175 kr.
År (26 nr.) 300 kr.
Betales til

Foreningen Oktober Forlag
Giro 1-663-4271

Deadline for indlæg til næste nr.
fredag den 8. marts 2002

Retfærdighed dk og internationalt

For den trængte Fogh-regering og hans parti er fængslingen af Tvindstifteren Amdi Petersen i Los Angeles på begæring af dansk politi kommet som en ren gave.

Presset på regeringen var vokset til stormstyrke, i medierne, i befolkningen, selv i den parlamentariske opposition. Efter flere ugers uafbrudte pinlige afsløringer måtte partifælle Fogh offentligt lægge luft til den behændige økonomiske trolldmand fra Farum.

Men med fængslingen af Amdi Petersen fik medierne pludselig noget andet at sætte på dagsordenen: Den årelange hetz mod Tvind-samvirket i medierne, direkte dirigeret af politi og politikere, blev virksom igen som ved et tryk på en knap - og den notoriske lovbrøder Peter Brixtofte kunne næsten forsvinde fra søgelyset og læne sig tilbage i sin borgmesterstol i Farum.

Hvorfor er Amdi Petersen fængslet? Hvorfor går Brixtofte fri? Selv indenrigsminister Lars Løkke Rasmussen, Brixtoftes partifælle og nylige borgmesterkollega, har måttet konstatere, at Brixtofte har handlet i strid med loven ved optagelse af hemmelige lån, manglende oplysninger om de reelle økonomiske forhold og i en række andre spørgsmål.

Derfor er kommunen 'sat under administration' af ministeriet.

Hele Brixtoftes cirkus - som i årevis er blevet fremstillet som en model til efterfølgelse for alt og alle, og som et bevis på den nyliberale privatiseringspolitikens velsignelser - har ført Farum til kanten af bankerot, hvor klækkelige ekstraregninger i form af skattestigninger venter på borgerne.

Brixtofte skal selvfølgelig ikke have lov til at slippe for at blive stillet politisk og juridisk til regnskab for sin systematiske politiske og økonomiske svindelbutik af korrupsion, nepotisme og luksusliv på borgernes bekostning.

Det er vanskeligt at danne sig et klart begreb om, hvorvidt Tvind-samvirket

har overtrådt lovgivningen eller blot (som så mange andre) udnyttet eksisterende legale muligheder maksimalt. At det længe har været forhånds dømt af den borgerlige presse og magthaverne, er imidlertid en kendsgerning. Det i sig selv miskrediter bestemt ikke Tvind i progressive kredse.

Kan man stole på, at tingene kan blive klarlagt ved en kommende rets-

sag, og at 'retfærdigheden' vil ske fyldest dér? Desværre. Nej: Forhåndstemplingen af Tvind umuliggør noget, der bare ligner en fair retssag.

Og imens sidder den notoriske lovovertræder Brixtofte og griner i sin borgmesterstol, beskyttet af de samme indflydelsesrige venner, som fører principiel kamp mod Tvind.

Det er retssamfund Danmark anno 2002.

En anden retsparodi udspiller sig i Haag: Udleveringen af Milosevic til den såkaldte krigsforbryderdomstol var en farce i sig selv. Milosevic blev udvekslet mod dollars og økonomisk bistand - i soleklar krænkelse af den gældende jugoslaviske forfatning, som udtrykkeligt forbyder udlevering af statsborgere, endsiges præsidenter, til udenlandske domstole.

Selve retssagen er en endnu større

farce. Hvis ordet skueproces har været anvendt om sejrherredomstole, gælder det mere end nogensinde før om denne sag. I bogstaveligste forstand: retssagen tilrettelægges, times og transmitteres af CNN for at 'hele verden kan følge med' i et endeligt opgør med manden, som tillægges hovedansvaret for samtlige forbrydelser, der er begået i serien af borgerkrige og krige, der ledsagede Jugoslaviens opløsning.

Jugoslaviens opløsning blev planlagt og sikret gennemført af USA, NATO og EU, ikke mindst af Tyskland ved at udnytte og opflamme de etniske og nationale modsætninger, føderationen var så rig på. Og Milosevic skal dømmes SKYLDIG! Sejrherrene fra Irak-, Jugoslavien- og Golfkrigen føler sig sikre nok til at kunne gøre det hele til et internationalt medieshow - for at skabe indtryk af en fair retssag og en påfølgende retfærdig dom.

Milosevic har valgt at slås politisk foran NATO-(*undskyld: FN-*) domstolen. Han konstaterer, at retten er illegitim, en sejrherredomstol, og at selve hans tilstedeværelse dér beror på forbrydelser og forfatningsbrud. Han har følgelig afvist et juridisk forsvar og fører selv sin sag for at sætte NATO på anklagebænken for dets ubestridelige forbrydelser (som domstolen ikke betragter som sådanne).

Det er og bliver en illegitim skueproces for åben skærm, en hån mod forestillingen om international ret og retfærdighed.

Og imens har Ariel Sharon sat palæstinenserens leder Yassir Arafat i husarrest bag en ring af skydeklare tanks og posterede snigskytter. Krigsforbryderen Sharon har fået frie hænder og grønt lys af de samme, som står bag farcen i Haag.

Hvorfor er Milosevic fængslet? Hvorfor er Sharon fri til at begå mord?

-lv

Deltidslov fremsættes, fuldtidsarbejdet øges

Antallet af personer med fuldtidsarbejde er steget, viser nye tal fra Danmarks Statistik. I perioden 4. kvartal 2000 til samme kvartal året efter er antallet af beskæftigede på fuld tid steget med 71.000 personer. Og det er kvinderne, der står for størstedelen af stigningen, nemlig 58.000 personer. I samme periode er det gået den modsatte vej med antallet af personer på deltid, idet der er sket et fald på 53.000 i antallet af deltidsbeskæftigede.

Der er i alt 2.753.000 personer på det danske arbejdsmarked.

Det sætter højre regeringens nye forslag til deltidslov, der blev fremlagt i folketinget i onsdags af beskæftigelsesminister Claus Hjort Frederiksen, i relief. Regeringen hævder, at der er et stadig voksende krav om deltidsarbejde blandt arbejderne, og at forslaget sigter på at tilpasse arbejdstiden bedre til den enkelte arbejders og hans/hendes families behov.

Lovforslaget er principielt ved at tilsidesætte det danske aftalesystem og lovgive om overenskomstspørgsmål. Det tilsidesætter oven i købet direkte indgåede kollektive aftaler. I bemærkningerne til lovforslaget hedder det:

“Lovforslaget indfører en ret for den enkelte lønmodtager og arbejdsgiver til at aftale, at lønmodtageren kan arbejde på deltid, uanset at der måtte være hindringer eller begrænsninger i medfør af fx en kollektiv overenskomst eller sædvane. Forslaget er et led i regeringens frihedspakke på arbejdsmarkedet. Forslaget skal sikre, at den enkelte lønmodtager får mulighed for at arbejde på deltid efter aftale med sin arbejdsgiver.”

Det fremgår andetsteds af bemærkningerne, at det i virkeligheden drejer sig om at implementere et EU-arbejdsmarkedsdirektiv. Og det drejer sig om noget helt andet end at sikre arbejderne et bedre arbejdsliv: I praksis kommer det til at handle om arbejdsgivernes ret til at diktere arbejdspladsen og den enkelte arbejder deltidsarbejde på de tidspunkter, det passer arbejdsgiveren, f.eks. i forbindelse med produktionsnedgang i krisetider eller ved produktionsomlægning og rationalisering i forbindelse med skifteholdsdrift eller heluges-drift.

Når tallene fra Danmarks Statistik viser en stigning i antal af fuldtidsbeskæftigede - og især af kvinder - må dette ses som et udtryk for dels, at real-

lønnen gennem en årrække har været faldende for kvinderne og familierne, dels, at arbejdsgiverne har oprettet flere fuldtidsstillinger under den økonomiske opgangsperiode og på den baggrund omlagt deltidsstillinger til fuldtid. Det kan under ingen omstændigheder tages som udtryk for et stærkt voksende ønske om deltidsarbejde, som især kvinderne tillægges af den frihedselkende beskæftigelsesminister.

Påstanden om det store ønske blandt de arbejdende om en stærkt individualiseret og fleksibileret arbejdstid er en myte, der er opfundet for at fremme gennemførelsen af arbejdsmarkedets fleksibilisering til at tjene arbejdskøbernes og produktionens behov.

Til gengæld er der et stærkt krav om generel nedsat arbejdstid. Alle statistikker viser, at den samlede arbejdstid for en familie gennem en årrække har været stigende. Det øger selvfølgelig behovet for mere fritid: Svaret på det er generel arbejdstidsforkortelse - hen imod 30 timer ugentligt.

Forslaget til deltidslov har fremkaldt skarpe reaktioner på arbejdspladserne, som varsler protester og uro.

I en udtalelse fra tillidsfolk repræsenterende omkring 100 større danske virksomheder hedder det:

“Regeringens lovforslag om deltid vil fratage tillidsmænd og lønmodtagere ret til at forhandle om arbejdstiden.

Regeringen vil give arbejdsgiverne magten til at bestemme, hvor mange eller hvor få timer den enkelte lønmodtager skal arbejde om ugen.

Familierne vil ikke ane, hvad de har at leve for.

Man kan ikke forestille sig et voldsommere indgreb i et menneskes og en families eksistensgrundlag.”

Lindø-arbejdernes udtalelse 13-02-02:

Stik piben ind.....!

“Det er sørgeligt, at det først er efter valget, at Venstre viser sit sande ansigt. Partiet havde ellers travlt med at forsikre vælgerne om, at de stort set ville videreføre den tidligere regerings politik.

Regeringen lader nu hånt om almindelige lønmodtageres liv og førlighed. Det er tydeligt med de grove tiltag, der er kommet på hele sikkerheds og arbejdstilsynets områder.

Det næste, vi nu kan frygte, er, at de vil gøre alvor af deres trusler om også at gribe ind i overenskomsterne ved indførelse af deltidsbegrebet. Deltidstanken forsøger man så at fedte ind i udsagn om den enkeltes frihed, men det, der reelt sker, er, at man på denne måde fjerner den enkeltes ret til sammen med kolleger at stå sammen og aftale nogle spilleregler med arbejdsgiveren. Nej, nu ligger friheden alene hos arbejdsgiverne.

Vågn nu op, 'kære regering', og lyt til alle dem, som fraråder, at I blander jer i aftaleretten. Selv formanden for DI har sammen med Max Bæhring anmodet jer om at stikke piben ind, ellers forudser mange, at der kan blive megen uro på det danske arbejdsmarked de næste 4 år.”

Udtalelsen er underskrevet af fællestillidsmand Claus Jensen.

Faglig modstand mod regeringsindgreb og deltid

I den sidste uges tid er der kommet den ene udtalelse efter den anden fra arbejdspladserne imod Fogh-regeringen.

Udtalelserne kommer op til folketingets behandling af højreregeringens indgreb i den gældende overenskomst med loven om arbejdsgivernes uindskrænkede ret til indførelse af deltidsarbejde.

Det er de store CO-industrivirksomheder som Vestfrost, Danfoss og Lindø, der er kommet på banen med protestudtalelser.

Lindø og Vestfrost har nu etableret et Fagligt Netværk med mere end 100 arbejdspladser fra hele landet og forudsiger, at indgrebet i overenskomsten vil blive mødt med uro fra arbejdspladserne.

Skarpest er modstanden blevet for-

muleret af arbejderne på Lindøværftet. Her har de i Fællesklubbens udtalelse reageret ikke bare imod regeringsindgrebet i overenskomsterne, men også klart imod selve deltidstanken samt imod regeringens undergravning af sikkerheden med besparelser på Arbejdstilsynet.

Lindø er tidligere gået i spidsen og har vist deres utilfredshed med indførelse af øget "fleksibel arbejdstid". Det skete, da forbundsformand Max Bæhring fra Dansk Metal i sin tid stillede sig i spidsen for indførelse af den EU-inspirerede fleksible arbejdstid i CO Industri-overenskomsterne. Dengang blev tingene trods massiv modstand indført med klausulen om, at det kan tillades ved lokal forhandling.

Modstanderne af deltid fastholdt vigtigheden af en kollektiv afvisning af

den fleksible arbejdstid, fordi arbejderne på den enkelte arbejdsplads ville stå svagere, og fordi de ville blive presset og truet til at acceptere øget fleksible arbejdstid.

Nu ønsker Fogh-regeringen at gå skridtet endnu videre og lovfæste arbejdsgiverens uindskrænkede ret til blot at indføre deltid. Det forsøges, som alt andet liberalt tankegods, at blive solgt som 'individuelle muligheder'. Men deltidsbegrebet tager først og sidst sigte på at sikre arbejdsgiverne en arbejdskraft, som står fuldstændig til rådighed ved spidsbelastninger, og som ellers kan sendes hjem.

Det er et alvorligt angreb på arbejderne løn og arbejdsforhold, en undergravning af familiernes realløn og en alvorlig forringelse af arbejdsforholdene med øget tempo opskrining.

DF vil fjerne racismeparagraffen

Den sorte præst Søren Krarup har som ordfører for den sorte regerings kulsorte støtteparti Dansk Folkeparti fremsat lovforslag om at ophæve racismeparagraffen.

Det skal nu være tilladt offentligt bevidst og systematisk at true, forhåne og nedværdige hele folkegrupper eller udsnit af befolkningen på grund af deres race, hudfarve, nationale og etniske oprindelse, tro og seksuelle orientering, mener partiet. Sammen med den tidligere partifælle Mogens Glistrup har det til hensigt at gøre udstrakt brug af en ophævelse af denne lovparagraf til at true, forhåne, forfølge og nedværdige.

Det begrundes selvfølgelig en ophævelse af racismeparagraffen med hensynet til ytringsfriheden. Pastor Krarup svinger sig tilmed op til at hævde, at paragraffen - der er en dansk udmøntning af FN's konvention om racisme, som blev til på baggrund af erfaringerne med nazisme og apartheid - er et 'totalitært element i dansk lovgivning':

- I ly af denne paragraf har der været ført en sindelagskontrol og været udøvet en slags ideologisk

meningsundertrykkelse, som har betydet, at almindelige mennesker har været bange for at lukke deres sprogligt ukorrekte munde op, og hvor derfor deres hjertes mening har måttet gå under jorden, påstår pastoren frejdigt.

At det er løgn, vidner selve den offentlige debat om. Racister i Danmark frygter bestemt ikke at lukke munden op, og de har ikke lagt skjul på deres hjertes mening. Pastor Krarups meninger er aldrig gået under jorden.

For racismeparagraffen knægter ikke ytringsfrihed og straffer ikke meninger. Den er et ganske lille og ganske svagt værn mod systematisk racistisk og fascistisk hetz og ophidselse til racistisk kriminalitet.

Den danske retspraksis har tilmed været uhyre liberal i sin tolkning af paragraffen. Kun en ganske lille del af den allermest rabiate hadpropaganda er nogensinde blevet straffet.

Om Dansk Folkeparti forventer at finde et flertal for lovforslaget sammen med sine regeringspartnere fra Venstre og Konservative, er tvivlsomt. Ikke fordi disse partier ikke ønsker den fjer-

net. Venstres landsmøde før valget gik ind for at få den væk. Og pastor Krarup har fundet citater frem fra meningsfæller i begge partier. Birthe Rønn Hornbech (Venstre) mener f.eks., at paragraffen er 'en skamplet på demokratiet', mens den konservative Helge Adam Møller kalder den 'meget betænkelig'.

Når forslaget alligevel næppe bliver vedtaget, skyldes det især de to partiers frygt for reaktioner i udlandet - og i befolkningen, ikke mindst blandt de unge.

§ 266b i straffeloven lyder således:

"Den, der offentligt eller med forsæt til udbredelse i en videre kreds fremsætter udtalelser eller anden meddelelse, ved hvilken en gruppe af personer trues, forhånes eller nedværdiges på grund af sin race, hudfarve, nationale eller etniske oprindelse, tro eller seksuelle orientering, straffes med bøde eller fængsel indtil 2 år.

Stk. 2. Ved straffens udmåling skal det betragtes som en skærpende omstændighed, at forholdet har karakter af propagandavirksomhed."

Fredsbevægelsen optrapper sine aktiviteter

Udtalelse fra stormødet i Nej til Krig og Terror

Initiativet Nej til Krig og Terror, der har stadig voksende tilslutning, indkalder til demonstration mod den nye etape i den USA-ledede "krig mod terror". Demonstrationen vil finde sted i København den 20. april, på den internationale fredsdag. Hvis USA angriber et nyt land, opfordres fredsbevægelsen til at mødes på Rådhuspladsen, næste gang klokken slår 20.00.

Den amerikanske 'krig mod terror' fortsætter også efter, at Taliban-regimet er blevet fjernet af massive bombardementer, en omfattende krigsførelse og indsættelsen af et pro-amerikansk regime i Kabul. Konsekvenserne for det afghanske samfund og den afghanske civilbefolkning har været ødelæggende. Et i forvejen krigshærgt land er blevet sønderbombet. Tusinder af civile er blevet dræbt. Andre tusinder er døde af sult og sygdom. Der eksisterer fortsat en kritisk humanitær situation, og intet tyder på, at der er etableret en stabil politisk situation i landet, der er blevet besat af udenlandske tropper.

USA forbereder en ny storkrig mod Irak. Den amerikanske præsidents udtalelser om en 'ondskabens akse' bestående af Nordkorea, Iran og Irak rummer aftegningen til nye krige.

Samtidig øges amerikansk militær indblanding andre steder i verden under påskud af terrorbekæmpelse, fra Filippinerne til Somalia og Colombia. Begivenhederne i USA den 11. september 2001 er blevet et påskud for at styrke USA's politik

for verdensherredømme.

Den danske fredsbevægelse insisterede efter 11. september på, at krig ikke kunne og burde være svaret på terror. Krig er terror i stor skala. USA's og dens allieredes krig mod Afghanistan gik fra starten langt ud over spørgsmålet om retsforfølgelse og sikring af retfærdighed i forbindelse med den 11. september og stødte fra starten på modstand fra en omfattende international fredsbevægelse, også i de krigsførende lande som Danmark.

'Nej til krig og terror' i København blev dannet i forbindelse med angrebet på Afghanistan den 7. oktober og har gennemført en lang række antikrigsinitiativer, tre større demonstrationer og en lang række fakkelvagter på Rådhuspladsen. Initiativet gennemførte fredweekenden den 26.-27. januar og herunder en international fredskonference på Københavns Universitet, Amager. Den har støttet den permanente fredsvagt ved Christiansborg, som i over 120 dage har ladet fredens stemme komme frem foran det danske folketing, og som er et initiativ af international betydning.

Med udsigt til en mangeårig 'krig mod terror' er der brug for, at fredsbevægelsen også i Danmark forbereder sig til en langvarig indsats.

Det sker som en markering af modstand mod den amerikanske krigsplan og den fejlagtige terrorbekæmpelsespolitik, som også gennemføres af dens partnere og allierede, og som grundlæggende retter sig imod al politisk

modstand og protest.

Initiativet vil samtidig beslutte et ajourført grundlag og navn at arbejde videre ud fra.

Initiativet opfordrer den danske fredsbevægelse til ikke at nedtrappe, men forstærke sine aktiviteter.

I den kommende tid vil det tilpasse sin struktur og aktiviteter til den nye situation.

Det lægger stor vægt på at støtte en fortsættelse og udvidelse af Den permanente fredsvagts initiativer.

Det opfordrer til at den 8. marts - Kvindernes Internationale Kampdag - bliver markeret som en fredsdag.

Det indkalder til demonstration i København lørdag den 20. april mod den planlagte nye etape i USA's 'krig mod terror'.

Det opfordrer til, at kampen mod krigen får en fremtrædende plads ved årets 1. maj-manifestationer.

Hvis USA angriber et nyt land i denne periode, opfordres fredsbevægelsen i København til at mødes på Rådhuspladsen, næste gang klokken slår 20.00.

Samtidig opfordres politiske og faglige organisationer og folkelige bevægelser, som hidtil har støttet Initiativets arbejde, til også at støtte det kommende arbejde for en samling af den danske fredsbevægelse. Sympatiserende organisationer opfordres til at tilslutte sig Initiativet. Der er brug for en bred og samlet fredsbevægelse såvel i København som i det øvrige Danmark.

18. februar 2002.

Invester i liv og omsorg – ikke krig

I København vil Kvindernes Internationale kampdag 8.marts blive markeret med en aktion mod krigen og dens katastrofale sociale konsekvenser mod verdens kvinder og børn.

Med start fra Højbro Plads kl.16.00 går vi til fredsvagten på Christiansborg Slotsplads. Medbring gryder og grydelåg til at slå på. Vi laver en tørresnor til at få vores krav og meninger hængt op i lyset.

Kom som du er og tag dine venner med.

Vær med i kvindernes 3. globale strejke dag.

Global kvindestrejke 8.marts

8.marts gennemføres den 3. globale kvindestrejke under fælles sloganet ”Invester i omsorg – ikke krig”. I initiativets appel, hedder det bl.a.: ”De

multi-nationale og deres krig truer ethvert hjørne af vores liv, overalt opbygges folkelige bevægelser – for at genvinde vores land og klode og stoppe tyveriet (gennem privatiseringen) af vandet, plantefrø, gener... kvindernes globale strejkebevægelse kræver mili-

tær og krigsudgifter bliver brugt til omsorg, føde, helbredelse og uddannelse.”

Kvindestrejken vil blive markeret gennem demo'er, aktioner og strejker i en række lande, hvor kvindernes lokale krav rejses i sammenhæng med globale krav som : **betaling for al omsorgs arbejde – i form af løn, pensioner, land og andre ressourcer. Hvad er mere værdifuldt end at sikre omsorg for børn og andre mennesker? Invester i liv og velfærd, ikke i militærbudgetter og fængsler.**

Ligeløn for alle, kvinder og mænd, på det globale marked

Betalt barselsorlov, amme pauser og andre nødvendige goder. Vi skal ikke diskrimineres for at være kvinder.

Stands betalingen af ”3.verdens gælden”. Vi skylder ikke noget – de skylder os.

Kvindernes Internationale kampdag

Udtalelse af Arbejderpartiet Kommunisterne

For blot en tiendedel af verdens samlede militæruddgifter i år kunne alle mennesker sikres vand, ernæring, almindelig sundhed, uddannelse og en minimumsindkomst.

USA har bevilliget 40 mia. dollars alene til sin terrorkrig mod verdens fattigste land Afghanistan.

USA's krig handler om olie og magt overalt – i Afghanistan, Mellemøsten, Colombia eller Asien.

Krigsindustrien har kronede dage.

Den danske højreregering har udskrevet en blanco-check til dansk krigsdeltagelse. Ligesom Nyrup-regeringen gjorde det. Den danske regering følger blindt USA's, NATO's og EU's krigsstromme.

Bombninger af landsbyer, drab og lemlæstelse af civile, ødelæggelse af boliger og marker er krig – lige meget

hvor mange gange man kalder det ”humanitært fredsbevarende”.

Den danske regering må afstå fra deres krigsdeltagelse:

- Ikke en øre og ikke en soldat til USA's og NATO's krig - nej til dansk krigsdeltagelse

Foghs højreregering har ingen smalle steder, når det gælder de voksende krigs- og militæruddgifter. Her tælles rask væk i milliarder af kroner. Der er ingen smalle steder, når det gælder øgede bevillinger til EU og erhvervslivets top. Eller til politi og efterretningsvæsen i den udemokratiske terrorlovnings navn. Til gengæld vil højreregeringen med den nye finanslov skære ned på:

- uddannelserne, - arbejdsmiljøet, - forbyggende sundhed og efterbehandling, - ulandsbistand, - bolig- og miljø-

området, - fyre yderligere titusinde af offentlige ansatte, -yderligere beskære indvandre og flygtningenes retssikkerhed, -yderligere beskære kontanthjælpsmodtagere sociale rettigheder. Samtidig har regeringen sat mindstelønnen under angreb og givet kvindernes uligeløn frit løb.

Hvad er vigtigst krig eller uddannelse ? Krig eller omsorg for mennesker ?

8.marts sætter fokus på at kvinder fortsat underbetales, arbejder gratis, får lavere pension, har dobbeltarbejde og diskrimineres.

Over hele verden rejses der på Kvindernes Internationale kampdag krav om at stoppe krigen og sikre de sociale rettigheder.

26. februar 2002

Tillidsmandsnetværk med nyt liv

Tillidsmandsnetværket i København har i årevis befundet sig i en døsig tilværelse. Med regeringsskiftet er det blevet vækket.

Den 20.marts åbnede det ballet med omkring 50 deltagere, der ikke lagde skjul på nødvendigheden af kamp mod VC-regeringen.

- Det kommer til at koste; men det kan kun gå for langsomt. Vores erfaringer fortæller os, at mange arbejdspladser kommer til at betale boden, inden sejren er i hus; men desto før vi starter, desto før er vi i mål.

Det var eet blandt mange af de vigtige budskaber fra Bjarne Høpner, formand for Lager- & Handelsarbejdernes Forbund i København, da han gav sit oplæg til diskussion på det første møde efter regeringsskiftet afholdt af det københavnske tillidsmandsnetværk.

Tillidsmandsnetværket har eksisteret i en årrække uden at ramme de centrale spørgsmål, som Nyrupregeringen ellers gav god grund til. Det er blevet til en del debatmøder; men uden den gnist der kunne tænde den vrede over angrebet på efterlønnen, reduktionen i dagpengereetten og lignende.

Netværket forholdt sig også yderst passivt, da SR-regeringen greb ind i storkonflikten i -98.

Regeringsskiftet har krævet en anderledes aktiv holdning til forholdene.

Bjarne Høpner lagde da heller ikke fingrene imellem, da han ufortrødent

fortalte sin mening om VC-regeringens overfald på alle sagesløse, og hvad der burde gøres ved det. Efter at have gennemgået regeringens krigserklæringer mod den brede del af befolkningen, var hans første pointe, at de laveste lag ikke er repræsenteret i Folketinget med et flertal, hvilket forpligter arbejderbevægelsen til at tage handsken op.

Derefter gav han historiske eksempler på, at kampen ikke vindes med et enkelt slag; men føres over længere perioder. Det være sig arbejdstidsnedsættelsen i 1987 og den 6. ferieuge, som blev "høstet" i år 2000 efter storkonflikten i 1998.

Bjarne Høpner fastslog, at tillidsrepræsentanterne skal være det bærende element i kampen. Så kan forbundene slutte op, hvis de har lyst; men det skal være på bevægelsens præmisser.

Arbejdspladsernes modstand er afgørende for at stoppe højreregeringen. Lindøarbejderne har taget initiativ til koordination.

Tynd udtalelse

Der var således givet et godt afsæt for den efterfølgende debat. Det var da også de færreste, der havde noget at indvende mod oplægget. Omvendt kom initiativtagernes forslag til udtalelse til at spille en central rolle for debatten.

Udtalelsen indeholdt tre hovedpointer:

Omformningen af fagbevægelsen til en organisation, der varetager medlemmernes interesser

Formålet med kampen er ikke en genindsættelse af en socialdemokratisk regering

Forandringen kommer kun fra neden
Punkterne i sig selv gav ikke anledning til debat. Det var mere, hvad der ikke stod i udtalelsen, der gav diskussion. Nogle mente, det var på sin plads at trække EU's rolle ind i billedet; men den største diskussion udspandt sig omkring en vurdering af mulighederne for at udløse harmen og kræfterne på nuværende tidspunkt. Fronterne stod omkring nogle tillidsrepræsentanter, der sympatiserede med Bjarne Høpnors oplæg, mens andre mente, at man skulle spise brød til og slå koldt vand i blodet.

Udtalelsen opfordrede arbejdspladser, tillidsrepræsentanter og lokale fagforeninger til at kæmpe imod den nyliberalistiske regering; hvilket blev et andet omdrejningspunkt for debatten. Spørgsmålet var, hvorvidt udtalelsen skulle være mere målrettet til en samlet kamp. Der blev peget på det landsdækkende tillidsnetværk indenfor CO-Industri, der maner til kamp mod regeringens lovindgreb overfor overenskomsternes deltidsbestemmelser; som et initiativ, der umiddelbart kunne og burde samle. Det blev af initiativtagerne skudt ned, da forslaget slet ikke kom til afstemning, idet dirigenten, Jan Mathiesen (RBF-Kbh), ikke satte så meget som eet ændringsforslag til afstemning; men i stedet opsummerede diskussionen efter egen holdning. -gri

Eksklusiv-forbud udskydes

VC-regeringen har valgt at udskyde forslaget om forbud mod eksklusivaftalerne til efteråret, da den tilsyneladende har vurderet, at det kan udløse for stor modstand i øjeblikket. Dens støttepartier, Dansk Folkeparti og Kristeligt Folkeparti, så ellers gerne, at det sker snarere i går end i dag.

Beskæftigelsesminister, Claus

Hjort Frederiksen, har bebudet en rapport, der skal lægge grunden til loven. Hensigten er at fremlægge lovforslaget i starten af efteråret.

Det vil i givet fald omfatte 230.000 lønmodtagere, der i dag er omfattet af eksklusivaftalerne, oplyser Dansk Arbejdsgiverforening.

Demonstration mod finansloven 20. marts

Fra skoleelevernes og de uddannelsessøgendes demonstration i protest mod finansloven den 7. februar foran Christiansborg.

Nu vender de stærkt tilbage den 20. martstil ny protest mod finansloven, sammen med arbejdere, offentligt ansatte, indvandrere, kvinder. . . i en fælles demonstration for alle der rammes af højre regeringens nedskæringsfelttog.

Højre regeringens finanslov har ramt bredt – og har vakt protester i brede kredse. Arbejdspladser og tillidsfolk har dannet netværk for at bekæmpe de grove forringelser af arbejdsmiljø (og deltidslovgivning). Skoleeleverne og de uddannelsessøgende har organiseret landsdækkende demonstrationer og protester. Der har været organiseret protester mod den indbyggede diskrimination af indvandrere og flygtninge og afskaffelse af modersmålundervisningen. En netindsamling af underskrifter i protest mod besparelser på 1,5 mia. kr. på udviklings- og miljøbistanden (på hjemmesiden www.kandet-passe.dk) resulterede i 33473 underskrifter. 153 organisationer deltog i indsamlingen, der blev koordineret af U-landsorganisationen Ibis.

Det er derfor indlysende at søge at samle de mangeartede protester i en fælles demonstration mod finansloven – og der er nu taget initiativ (fra Enhedslisten) til at samle dem, om mulig i en femkantet demo, der ender foran Christiansborg, når finansloven skal behandles den 20. marts. Planerne ligger endnu ikke helt klare på nuværende tidspunkt – men drøftes blandt organisationer og bevægelser fra de

forskellige berørte områder. På det faglige område bl.a. af LO-Storkøbenhavn.

På uddannelsesområdet lægger finanslovsforslaget op til en besparelse på en milliard kroner - én procent af det samlede budget. Den nye regering har samtidig bebudet yderligere besparelser de næste fire år, således at det samlede budget på uddannelsesområdet bliver skåret med syv procent.

Besparelserne rammer undervisningen, men også det tekniske og administrative personale bliver ramt hårdt af besparelserne. Derfor forsøger man fra elev og studentside at forene sig med personalet på uddannelsesinstitutionerne imod nedskæringerne.

Demonstrationen den 20. marts bakes allerede nu op af en række uddannelsesorganisationer. Deriblandt en del af de organisationer, der i januar og februar organiserede protesterne mod nedskæringer. Elevdemonstrationen den 20. marts bliver dermed en del af den større markering mod finansloven, hvor alle de grupper der bliver ramt af finanslovsforslaget tager del i markeringen.

PROSA-nej til OK

Edb-fagets fagforening opfordrer deres medlemmer til at stemme nej til overenskomstforliget på statens område. Det er finanslovsforslaget, der betyder fyring af omkring 5.000, der har spændt ben for fagforeningens opfattelse:

- Tingene hænger sammen. Vi kan ikke ignorere, at vi har fået en helt ny regering, og vi kan ikke se bort fra, at finansloven har ændret så afgørende på forudsætningerne for overenskomstaftalerne, at vi mener, man bør stemme nej, siger Steen Andersen, faglig sekretær i PROSA.

Det var meget magtpåliggende for finansminister, Thor Pedersen, at få overenskomsterne i hus, inden finanslovsforslaget blev fremlagt. De statsansattes forhandlere i CFU hoppede med på vognen, på trods af at fyringerne var varslet.

Nu rører fagforeningerne og medlemmerne på sig.

Historisk møde i "forligsen"

For første gang skal forhandlerne for de 650.000 amts- og kommunalt ansatte i forligsinstitutionen. Baggrunden er, at forhandlingerne om deres overenskomstfornyelse brød sammen i slutningen af januar. På det tidspunkt gjorde chefforhandlerne i KTO et stort nummer ud af, at Kommunernes Landsforening og Amtsrådsforeningen krævede alt for megen af puljen overført til Ny Løn.

Tilsyneladende mener de nu, at "kampen" har været ført længe nok. De har denne gang ikke blot accepteret arbejdsgivernes krav, hvorfor de vurderer, at de har ryggen fri til at indgå et forligsresultat.

KTO-formand, Poul Winckler, har tydeligt givet udtryk for, at afstanden ikke så stor, at der ikke kan opnås et forlig. I procenter virker det heller ikke alarmerende. Arbejdsgiverne kræver 2,2 pct. overført til Ny Løn, mens KTO har sat grænsen ved 1,5 pct. Men i kroner og ører vil det på sigt være tusinder af kroner, der adskiller den enkelte ansat fra kollegaen. Derved undergraver lønsystemet også sammenholdet.

Er vi så forskellige?

En ung kurders verdensbillede set fra Danmark

Der er masser ting, som jeg ikke kan forstå i vores verden i dag!

F.eks.: Hvis en israeler bliver dræbt, så skal 25 palæstinensere dø og flere anholdes i flere år uden dom. En jøde svarer åbenbart til 25 palæstinensere, muslimer eller kristne, bare fordi måske jødernes farfar kommer fra Vesten. Har alle ikke lige meget ret her i livet? Har en jøde mere ret end en palæstinenser?

Eller et andet eksempel: Hvis (!) Osama Bin Laden har været med til at dræbe fem tusind amerikanere på en halv time, så har Nizar Khasraje været med til at dræbe fem tusind kurdere på et par sekunder, med kemiske bomber i 1985, og også været med til at begrave 180 tusind kurdere i levende live i 1988 og 1989. De fleste var børn, kvinder og ældre mennesker, dvs. uskyldige.

Men hvad nu? Mens hele verden leder efter Osama Bin Laden, for at straffe ham fordi han har dræbt amerikanere, bor Nizar Khasraje i Sorø i en luksuslejlighed, og flere politibetjente passer godt på ham!! Hvad er forskellen mellem Bin Laden og Khasraji? Forskellen er: Bin Laden har dræbt amerikanere, men Khasraji har dræbt kurdere!!!!!!

Jeg tror ikke, der findes mere end 10 danskere, der ved, at otte dage efter ulykken i New York, dvs. den 19 september, slagtede en gruppe af Osama Bin Ladens mænd 42 kurdiske soldater i selve Kurdistan. Selv om der er langt mellem Kurdistan og Afghanistan.

Hvorfor ved danskerne ikke sådan noget?

Fordi de danske medier får deres nyheder fra CNN, BBC, NBC og andre vestlige kanaler med hjemsted i USA og England. Og de redigerer og analyserer nyhederne, som det passer dem. Og de danske medier siger og skriver præcis som dem. Danskerne får på den måde ikke de rigtige og sandfærdige nyheder.

Hvad sker der så? Så sker der det, at situationen skaber folk som Pia Kjærsgård,

**Af Allan
Ahmad**

gård, som har nul erfaring med international politik og verdenshistorie. Jeg tror min lille søster, som kun er 8 år gammel, ved mere end Pia.

Jeg har et forslag til den danske regering. Det går ud på, at man skal have et voksenbevis. Jeg mener, at det skal ikke være sådan, at man er voksen, bare fordi man bliver 18 år. Man burde bestå en test for at blive voksen.

Hvis I mener, at Pia Kjærsgård er voksen, så er min lillesøster allerede pensionist! Pia Kjærsgård ved ikke noget om historie. Hun ved ikke, hvorfor der er krig. At der er krig, bl.a. fordi de vesteuropæiske lande som England, Frankrig, Tyskland, Holland osv. har stjålet alting fra Østen. De vestlige lande blev rige og magtfulde og de Østlige fattige og svage.

Efter første verdenskrig, før de vestlige magter sku' forlade Østen, kom de til at tænke på, at de sku' skabe nogle problemer i de østlige lande, så de i fremtiden ville glemme alt om, dengang deres værdier blev stjålet, og ville have travlt med krig og fattigdom.

Og det er de samme krige, der fortsætter i dag. F.eks.: De gav Palæstina til jøderne, delte Kurdistan i fire dele og gav dem til nabolandene "Tyrkiet, Iran, Irak og Syrien". De har afleveret magten til de uægte beboere "Singaleserne" i Sri Lanka, selvom de rigtige beboere er tamilerne, som har boet hele deres liv i Sri Lanka. Og mange andre steder, som jeg har mindre kendskab til, f.eks. Afrika, Syd- og Mellemamerika.

Det var dengang, men i dag sker der næsten det samme. Måske ikke England eller Frankrig, men USA. USA prøver at ødelægge alle de andre lande, så USA kan forblive den største magt i

Fra den antiracistiske konference i Durban 2001

verden. Hvis to familier bliver uvenner, så skal USA blande sig i det og hjælpe en af dem mod den anden gruppe. USA har selv skabt Taliban, men nu er de på jagt efter dem. Hvis USA ikke havde blandet sig i palæstinenserne og jødernes problemer, havde jøderne måske været i deres rigtige land siden for lang tid siden og levet i fred og ro. Men det er USA, der støtter Israels regering. USA har skabt Saddam Husseins magt for at modstå Iran imellem 1980 og 1988. Men nu har USA lagt pres på Irak. De mener, at de straffer Saddam Hussein for have angrebet Kuwait i 1990. Et pres, der har dræbt 6.000 uskyldige irakiske børn, mens Saddam Hussein sidder i sin dejlige villa og hyggesig.

Når det irakiske militær angriber den kurdiske del i nordlige Irak en gang i mellem, "når Saddam har lyst", så kommer NATO's fly og angriber irakisk militær i syd, hvor de med deres smarte missiler rammer de fattige folk i syden.

Og danskerne ved heller ikke, at der under angrebene i Afghanistan blev dræbt 300 afghanske børn. For igen, de danske medier har deres oplysninger fra CNN.

Så ved Glistrup, at "muhamedanere" er kun onde mennesker. Ja, nogle gange er muslimerne også onde, f.eks.: Iran ville give fem millioner dollars til den, der dræbte Salman Rushdie, men Salman Rushdie har heller ikke ret til skrive en bog, som hedder "Satans Koran",

som kritiserer og nedgør muslimernes følelser, og viser nul respekt for muslimernes religion.

Jeg mener bare, at jeg har lige så meget ret i livet som dig.

Hvorfor skal vi ikke leve lige, side om side og uden at trampe på hinandens følelser? Hvorfor synes nogen, at de er bedre end andre? Alle burde kunne leve i deres egen tradition. Verden er jo smukkere sådan. Måske vi kunne prøve at lave vores tradition tættere på hinanden, så alle ku' leve ved siden af hinanden, og lære af hinanden. Uanset forskel i farver og tro.

Jeg kan godt forstå, at du ikke vil kaldes tysker. Jeg vil heller ikke kaldes iraker. Jeg vil altid være en kurder, som du altid vil være dansker. Måske tænker man: Er det ikke lige meget, om man er kurder og bliver kaldt for iraker. Der findes ikke noget Kurdistan på verdenskortet. Men når jeg tænker på min far, som blev skudt fire gange af irakernes militær og i dag ikke kan arbejde, og på alle de andre historier om friheden for Kurdistan, og at en kriminel som Nizar Khasraje, som er ansvarlig for drabet på så mange kurdere, er iraker, så vil jeg aldrig kaldes for iraker. Selvom der på mit danske fremmed-pas står, at min nationalitet er iraker.

Det generer mig virkelig. Bare fordi englænderne efter første verdens krig delte mit land "Kurdistan" i fire dele.

Her i sidste juleferie blev jeg inviteret til en rigtig hyggeligt juleferie hos min familie i London. Men jeg fik ikke lov til rejse derover, fordi der i mit pas står, at jeg er iraker. Og det ville tage to måneder at finde ud af, om jeg er terrorist eller ej, selv om jeg kun er 17 år gammel.

Til sidst jeg vil sige, at efter min mening skal vi alle sammen sige:

Nej til kapitalismen, nej til fundamentalisme, nej til CIA og "USA's" politik, nej til NATO, nej til globalisering, nej til racisme.

Ja til, at alle har lige ret.

Allan Ahmad er elev på en ungdomshøjskole

Styr på lortet eller lort på styret?

Adrenalin pumper rundt i kroppen. Netop nu er vores selvstyrende team udstyret med hvert vores rat. Fire timelønnede SiD'ere, to funktionæransatte laboranter og afdelingslederen tramper skiftevis på speeder og bremse. Det går rundt og rundt med professionelle udskridninger i svingene. I en times tid har drengesindet vundet indpas i vores lidet træuede, ældre kroppe. Hæmningerne får vinger. Det drejer sig udelukkende om at "nakke" modstanderen foran.

Vi er nemlig endelig blevet udstyret med hver sin go-cart. Vi har op til begivenheden været som børn lillejuleaften. Det lykkedes teamet at lokke en social bytur ud af afdelingslederen, finansieret af firmaets kasse. Måske havde tillidsrepræsentantens skriftlige henvendelse med overdådig selvros til teamet gjort sit. Nu var den der: Go-cart, god mad med vin, bowling og frem for alt vores råhygge tilsat spasmageri.

Før vi skulle slippe heste-krafterne løs, gik vi indbyrdes og lurede lidt på hinandens kørselsevner. Nogle underbetonede deres chancer. - så var de jo ligesom på forhånd sikret mod en fiasko. Andre lavede væddemål om cart'nes maxhastigheder. Det største diskussionsemne bestod i, hvilken indflydelse afdelingslederens deltagelse ville have. Teamet var delt. Laboranten, Hans Henrik, var skråsikker:

- Hvis det påvirker nogens adfærd, så er det sku deres eget problem.

Tillidsrepræsentanten, Henning, var af den modsatte opfattelse:

- Der er ikke nogen, der skal fortælle mig, at vi kan snakke lige så frit fra leveren, når Carlo er til stede.

Nuvel, resultatet af go-cartkørslen blev, at vi måtte overlade mesterskabet til Jacob, hvorfor vi til middagen måtte afsynge "Mester Jacob" til stor moro for resten af restaurantens gæster. Jacob selv lignede en genert konfirmand under festmiddagen, mens

faderen holder sin obligatoriske tale. Han kunne som yngstemand dog heller ikke skjule sin stolthed.

I løbet af de få minutters gang fra go-cartbanen til bowlingrestauranten lykkedes det Jacob og Kenneth at fostre ideen om en go-cartklub på virksomheden. Til stor moro for hele forsamlingen blev forslaget om, at den faglige klub måtte sponsorere en sådan klub, fremsat. Den blev grebet af afdelingslederen, som mente, at det var bedre, at klubben brugte sine penge på sådanne fornøjelige fritidstilbud, end de dumme lommebøger, som medlemmerne hvert år får kastet i nakken. Så var alliancen skabt.

Under middagen underholdt Jacob

Carlo med adskillige historier om Henning, der tilsyneladende i årrevis havde kvajet sig på arbejdspladsen. Helt urigtigt var det jo ikke; men Henning trak - trods gode miner til slet spil - længere og længere ned i stolen. Først da Kenneth ved et uheld spildte et glas rød-

vin ned over hans skjorte, ny foræring fra hans kæreste, kom Henning op igen.

Under bowlingen fik Bjørn så nys om, at en gut på banen ved siden af kendte Henning fra en tidligere arbejdsplads, hvor Henning også havde været tillidsmand:

- Fortæl mig så, om I kunne bruge ham til noget, for ham har VI sku ikke været heldige med, braldrede Bjørn ud med til afdelingslederens store fornøjelse.

Måske afdelingslederens tilstedeværelse ikke påvirkede udfoldelserne, når det gjaldt om at bringe Henning i syndebukkens rolle; men næste dag fik de timelønnedes pander en ekstra rynke, da Henning spurgte, hvordan han næste gang kunne forhandle med afdelingslederen, når teamet havde undergravet autoriteten.

Der skal mere sammenhold og mindre slikkeri til, hvis resultaterne skal i hus.

Reno

I novembernætter

I novembernætter
med nedfaldsgrene, regn
mod ruden
med timelange sekunder
af de, der kommer til tiden
uendelige, det ene evige
efter det andet

og sandslotte,
af jern og beton, tommetyk
panserglas
som værn mod længsel, drømme
vintergækker, erantis
forkølelse
en første forårsdag i stærk sol

ætsende ensom i en stol
angst, stirrende
gennem flimrende feberlys
på fraværende
doserede øjne, umattede læber
og gennemsigtige ansigter, der
klæber til huden, sætter sig
som en tavs, kvælende prop af tørhed
i halsen, sidder hun
foran tv'et med sort skærm

aviser, uforståelige ord
om udlicitering, harmonisering
globalisering, missilskjold
hober sig op i entre'en
sammen med fældede regnskove
posemænd på bænke
fremstrakte hænder, tomme risskåle
bombede byer
obligations og aktiekurser
- farvestrålende EUROkratiske tilbud.

B.C. A Digte fra ET S

Jeg ser ud af vinduet

Jeg ser ud af vinduet
ned på gaden
der, går poser med tomme flasker
doserede skygger
ængstelige langs husmurene
en mor med rødrandede øjne
der, holder
det private initiativ
en BMW, muskuløse guldkæder
og gutterne fra station I

Efter kaffen

Efter kaffen
detaljerede skumlerier i tv
danser vinder i dit hår
en sen sommeraften
langs åen
mens stjernerne, UNIONENs
overvågnings-sattellitstyr
registrerer, kys efter kys
al livs begyndelse,

Din duft er i, og omkring mig

Din duft er i, og omkring mig
en bøgeskov, den første maj
når jeg vasker op
skræller kartofler, står i kø
lægger mig på sengen
fyldes af EURO-kraternes velfærds-løgne
i hver en avis
tv-udsendelse, jeg ser.

Andersen TED I UNIONEN

Jeg sidder på en bænk

Jeg sidder på en bænk
ved havnen
det blikstille, olieglinsende vand
blinker

Jeg er igen barn
en lille hånd
i en stor barket og ru
bjerge af kul, ligger på kajen

Du fortæller, gennemtrængende blidt
om skibene, navlerne
hvem, der har gravet kullene
malmen frem

Du lader al tvivl ude
åbner min verden, så
jeg bedre kan se
drømme, håbe
i oprør, puste til ilden

Elske den blå luft,
markerne, de dunkle skove
bølgerne og stranden med sand
små både
og mænd svedige, i mørke fabrikshaller

Jeg gik en tur mellem træerne

Jeg gik en tur mellem træerne
der sad en fugl
helt stum
og solen strejfede mine øjenlåg
den dag

Fremtidens sang, uimodståelig

Til B.C. Andersen

Bruno –

Det skal siges: Tiden har ikke været god ved vores arbejderdigtere.

Mange er væk. Sliddet tog dem, som gamle maskiner forlod de os, udtjente, og alt for tidligt.

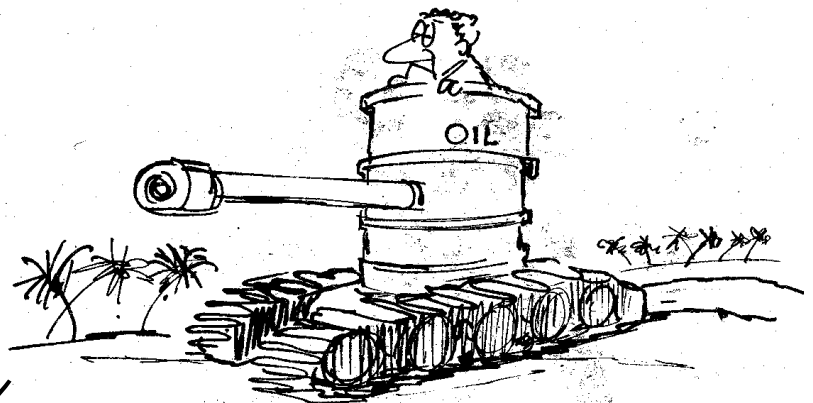
For 20 år siden var du en af de unge – og (vi ved det godt) sliddet er begyndt at tære osse på dig.

Men du bliver ved, vi bliver ved:

Du synger stadig *din* skønne strofe i vores klasses store sang.

Arbejdshændernes, det blødende hjertes og den uimodståelige fremtids sang.

Hilsen
Din Klaus Riis

B.C. Andersen

f. 1954 Har blandt andet udgivet digtsamlingerne 'Løbesedlen' og 'Varmt møde i en kold krig'.

Tegninger: B. Fico

Den colombianske olie og USA's multinationale

Der er åben krig i Colombia. En krig ønsket af Pastrana og USA. USAs interesse? Gæet! Ja - det er olie. Olie - og kontrol med Andes.

Den ny amerikanske krig i Colombia handler ikke om narko. Den handler om olie. Igen om olie. Colombia og hele Andes-regionen er rig på olie. Derfor er USA der, og det samme er de selv samme oliekoncerner, som nu har banket sig ind i Centralasien og i de olierige områder i Kaukasus i det tidligere Sovjetunionen. Det har ført til en kraftig militarisering af disse ulykkelige områder.

Den amerikanske støtte til Pastrana-regimet, som USA har sat til at udradere oprørerne (selvom supermagten officielt har optrådt som tilhænger af de nu definitivt afbrudte fredsforhandlinger) er hovedsageligt gået til militærudstyr, mens landets befolkning er blevet stadig fattigere. Colombia er berygtet som et land, hvor menneskerettighederne lider grov overlast hver eneste dag. Dødspatruljer af paramilitære med tæt tilknytning til den colombianske hær har slagtet i tusindvis af civile modstandere af regimet, fagforeningsfolk, bondeledere og ganske almindelige mennesker. Og amerikanske vejledere deltager direkte i borgerkrigen.

Den glubende amerikanske interesse for Colombia og dens olieindustri bliver forståelig, når man gør sig den kendsgerning klart, at USA importerer mere olie fra Colombia og dens nabolande Venezuela og Ecuador end fra hele den Persiske Golf. I Colombia er mange dele af landets rige oliereserver endnu ikke udforsket eller taget i brug, men de anses for at være betydelige. Derfor er en sikker adgang dertil en høj prioritet for de multinationale olieselskaber - og dermed for den amerikanske regering.

Og det er amerikanske selskaber, der sidder på den colombianske olie.

FARC guerillaer i landsby i befriet område i Colombia. 30% af partisanerne er kvinder.

Der findes kun ét colombiansk olieselskab, resten er multinationale, amerikanske. Den største er BP Amoco. Også Shell og ExxonMobil er der (selvfølgelig).

Oprørsgrupperne og den politiske opposition udgør en klar trussel mod de amerikanske og udenlandske olieselskaber i Colombia. Den indianske befolkning rejser krav om beskyttelse af deres miljø og naturressourcer og vender sig i store protestbevægelser imod udvindingen og udforskningen. Olieudvinding og udforskning er en særdeles giftig industri. Rørledninger og indfaldsveje skærer igennem økologisk meget følsomme områder, indbefattet Amazon-regnskoven. Krigshandlingerne resulterer i store olieudslip og grundvandsforurening. Guerillaen har stadig hyppigere sprængt rørledninger i luften som et led i krigsførelsen.

Det er baggrunden for olieselskabernes intense lobbyvirksomhed for, at USA skulle give en betydelig militærhjælp til Colombia. Den skal beskytte deres investeringer i olie, deres folk og de tilknyttede industrier.

Firmaer som det Texasbaserede (og krakkede) Enron, Occidental Petroleum og BP Amoco har givet betydelige bidrag til begge de to amerikanske partiers kandidater og har krævet øget amerikansk militærassistance til det

trængte og upopulære Pastrana-regime, som repræsenterer den colombianske overklasse og de store godsejere.

Den colombianske hær og de dertil forbundne fascistiske paramilitære grupper beskytter de amerikanske selskaber og deres interesser. Mange af officererne er uddannet på den amerikanske terrorudklækningsanstalt SOA (School of the Americas), som i årtier har udviklet disse uhyggelige terrormetoder mod befolkningerne i Latinamerika. Flere højtstående regeringsfolk som FN-ambassadør John Negroponte og Otto Reich er berygtede for deres tidligere forbindelser med paramilitære menneskerettighedsskændere. Den colombianske hær bruger ca. en fjerdedel af sine midler på at beskytte olieinstallationer. Der gennemføres i øjeblikket en retssag ved en amerikansk domstol i Florida mod en anden producent af flydende 'guld' - Coca Cola - der har anvendt dødspatruljer til at fjerne ubekvemme faglige aktivister. Der findes masser af troværdigt materiale om, at olieselskaberne har indgået kontrakter med de paramilitære grupper. De faglige ledere i olieindustrien er blandt dem, der har været hårdest udsat for mord og repressalier. De (ulovlige) paramilitære grupper er ansvarlige for hundreder af døde og tusindvis af 'forsvundne'.

Titusinde protesterer i Arauca, Colombia

Den olieproducerende Arauca-provins har siden den 11. februar været lammet af en generalstrejke. Titusind rasende bønder og oliearbejdere har besat byerne Saravena, Arauquita og Fortul i den olierige vestlige provins. De har blokeret hovedvejene og forlanger, at amerikanske specialstyrker trækker sig ud af området, rapporterer det progressive colombianske nyhedsbureau ANNCOL.

De amerikanske styrker vejleder enheder fra de colombianske antioprørsstyrker, som har været involveret i grove menneskeretskrænkelser.

Protesterne begyndte den 11. februar, da ledende amerikanske regeringsembudsmand indbefattet ambassadøren i Colombia Anne Patterson besøgte oliefelterne i Caño Limón. Amerikanerne meddelte, at Washington vil øge sin militære tilstedeværelse i provinsen, og at USA vil give 98 mio. dollars til Araucas berygtede 18. brigade, som i øjeblikket trænes af amerikanske 'Grønne baretter'. Brigaden ledes af en tidligere student på den amerikanske terrorudklækningsanstalt SOA (School of the Americas), brigadegeneral Carlos Lemus Pedraza, og den er frygtet over hele provinsen på grund

Kvindelig FARC soldat

af dens brug af dødspatroljer for at terrorisere fagligt aktive tillidsfolk og bønder. Ifølge den lokale afdeling af de nationale landboforeninger har mordere fra Lemus' brigade dræbt 300 ubevæbnede indbyggere i provinsen, børn indbefattet, siden 1. juli 2001.

Den 18. februar havde protesterne udviklet sig til generalstrejke, og vejene var blokeret. Demonstranterne forlanger, at USA trækker sine styrker ud

af provinsen, og at planerne om at forstærke den 18. brigade med endnu en brigade på 1.000 mand droppes. De kræver også en uafhængig international undersøgelse af dødspatroljemordene. Den 19. demonstrerede sympatisører foran den amerikanske ambassade i hovedstaden Bogota med krav om 'at stoppe den amerikanske militærintervention i Arauca'.

Pengene til den militære opbygning kommer fra det såkaldte antinarko-program 'Plan Colombia', som reelt er en militær 'hjælpepakke', der har tildelt den colombianske regering godt to milliarder dollars siden 1999 til 'oprørs' eller 'terrorbekæmpelse'.

I sidste uge erklærede den amerikanske udenrigsminister Colin Powell i en senatshøring, at de 98 mio. dollars til den 18. brigade er vitale for at sikre beskyttelsen af Caño Limón-olierørledningen mod 'terroristangreb'. Rørledningen drives af det amerikanske multinationale olieselskab Occidental Petroleum og er gentagne gange blevet angrebet af oprørsstyrkerne, som mener, at de colombianske olierigdomme skal komme landets fattige befolkning og ikke de transnationale selskabers aktionærer til gode.

Afghanistankrig kun 'lige begyndt'

Den amerikanske general Richard Myers, øverstbefalende hærchef, har erklæret, at Afghanistankrigen kun 'lige er begyndt'. På et pressemøde i New Delhi understregede han, at en yderligere amerikansk militær indsats var nødvendig for at bringe stabilitet til landet:

'Nogle fremtrædende amerikanske lovgivere har erklæret, at krigen i Afghanistan i det væsentligste er forbi. Jeg tror, vi kun har set begyndelsen.'

'Der eksisterer fortsat en trussel i Afghanistan. Den vil være der et stykke tid endnu, indtil vi kan fange den resterende ledelse og forsøge at gøre situationen mere sikker.'

Sammen med Nordalliancens indtog i Kabul og Talibans fald begyndte også stridighederne mellem rivaliserende krigsherrer, og hundredvis er blevet

dræbt i slag og magtkampe mellem disse. Officielt har USA ikke taget parti i disse stridigheder. Reelt har en række bombardementer grebet ind i dem. Nu har USA også officielt givet ordre til bombardementer mod 'fjendtlige styrker', som ikke har noget at gøre med Taliban-regimet, og som hidtil har støttet den amerikanske krigsførelse eller forholdt sig passive. Det drejer sig bl.a. om en række militser, som er modstandere af den amerikansk-indsatte Karzai og hans regering.

Nyhedsbureauerne rapporterer om to sådanne amerikanske bombetogter i nærheden af den sydøstlige by Khost.

En rapport fra FN's observatørkomité for Afghanistan, en femmandsgruppe udpeget direkte af Kofi Annan, erklærer samtidig, at Taliban har tilstrækkelige styrker og militært udstyr

til at udløse en væbnet opstand i Afghanistan. Observatørerne mener, at Taliban kan indlede et angreb med jord til jord-missiler og 'masseødelæggelsesvåben'. Resterne af Taliban og Al Qaeda 'har mulighed for at true den igangværende fredsproces i Afghanistan', siger rapporten, der også konstaterer, at Taliban fortsat nyder tilstrækkelig støtte i befolkningen til at kunne gennemføre en opstand.

I mens påkalder Karzai-regeringen (som reduceres af indbyrdes mord) konstant en øget og mere aktiv rolle fra de udenlandske soldater i forskelligt regi.

En højtstående amerikansk general er samtidig sendt til Afghanistan for at bistå Karzai-regeringen med at rekruttere, uddanne og aflønne en hær, der vil være loyal mod Karzai og USA.

Nepal:**Generalstrejke viste massiv støtte til opstand**

Nepal var lørdag i sidste uge for anden dag i træk lammet af en generalstrejke, som Nepals Kommunistiske Parti (Maoister) havde opfordret til. Den vidner om en massiv folkelig opbakning bag opstanden.

Strejken var en reel styrkeprøve mellem Deuba-regeringen, der for fire måneder siden afbrød fredsforhandlingerne med den maoistisk ledede befrielseshær og på ordre fra den illegitime konge, der blev indsat sidste år efter en massakre i kongehuset. Regeringsindsatsen er i strid med den nepalesiske forfatning, som forbyder, at hæren sættes ind mod nepalesere.

Deuba-regeringen lovede hurtige resultater af hærens offensiv, som har ramt tusindvis af civile, men ikke knægtet folkehæren. Ved tre koordinerede angreb i sidste uge på hær- og politienheder, der bekæmper folkehæren, blev næsten 200 soldater og betjente dræbt.

Deubarereringen har forlænget undtagelsestilstanden og modtaget støtte og militærudstyr fra både USA og

‘arvefjenden’ Indien - men generalstrejken viser, at den folkelige opbakning ikke ligger på regeringens og kongehusets side.

Ifølge regeringstalsmænd (hvis oplysninger ofte har vist sig at være uvederhæftige) er strejken forløbet ‘stille og roligt’. Det vil sige, at der endnu ikke foreligger informationer om, hvordan hær og politi har forholdt sig til de strejkende, antal af arrestationer osv. Tusindvis er blevet arresteret i de foregående måneder på mistanke for at sympatisere med opstanden, ifølge en skærpet ‘terrorist-lovgivning’.

Indenrigsminister Khum Bahadur Khadka siger ifølge Times of India, at regeringen vil fortsætte offensiven mod folkehæren:

- Vi har lagt en plan, og parlamentsbeslutningen om at forlænge undtagelsestilstanden har opmuntret os til at

Protest i Kathmandu mod regeringens undertrykkelseskampagne

gennemføre den, siger han, uden at afsløre, hvad den går ud på.

Times of India citerer øjenvidner for, at den todages generalstrejke har lammet al trafik, og at den har været total og landsomfattende. Den gennemførtes som en protest mod undtagelsestilstanden og som en markering af syvårsdagen for opstandens begyndelse.

Den angolanske hær har dræbt et af imperialismens og nykolonialismens mange brutale instrumenter i Afrika - UNITA-lederen Jonas Savimbi, hvis lig blev fremvist for skeptiske internationale medier, gennemhullet af 15 skud.

I mere end 30 år har Savimbi og hans organisation UNITA - der angiveligt betyder Den Nationale Union for Angolas Fuldstændige Uafhængighed - været et instrument for imperialismag-

terne, først og fremmest USA, som finansierede hans krig for at erobre magten i landet i flere årtier, især i den periode, hvor Sovjetunionen med støtte fra Cuba havde en afgørende indflydelse i landet. På dette tidspunkt betegnede Savimbi sig som ‘maoist’, og hans hær havde forbindelser med den ældede Mao Zedongs Kina, som anså den sovjetiske socialimperialisme for fjende nr. 1 på globalt plan. Det dyrkede i Afrika også forbindelser med den blodige diktator Mobuto i Zaire.

Borgerkrigen i Angola udbrød i 1975, da landet frigjorde sig for sin status som portugisisk koloni.

Efter Sovjetunionens sammenbrud med dens følger også på andre kontinenter end det europæiske har der været mindre brug for Savimbis tjenes-

ter. Flere fredsaftaler blev indgået, senest i 1994 med FN som mægler. Den brød sammen i 1998, og siden har borgerkrigen krævet titusinder af nye ofre. Savimbi blev dræbt i provinsen Moxico i det sydøstlige Angola, hvor regeringshæren i de sidste måneder har gennemført en offensiv mod UNITA. Adskillige ledende UNITA-folk er blevet pågrebet.

Medierne taler nu om, at det ‘forbedrer udsigten for en afslutning af borgerkrigen’. Det afgørende for det krigshærgede land er selvfølgelig, om det kan udvikle sin selvstændighed, eller om det igen bliver et offer for nykolonialismen og imperialismens intriger i Afrika.

Angola: Savimbi død

Moldova trues af pro-EU-nationalfascister

Det lykkedes 24. februar for et sammenrend af EU-sponsorerede højreradikale og nationalistiske oppositionelle kræfter i Moldova at stable en demonstration på benene i hovedstaden Chişinău. De europæiske massemedier rapporterede om ca. 100.000 deltagere i demonstrationen, selvom tv-billederne derfra viste en forsamling, som på Københavns Rådhusplads af politiet ville blive anslået til omkring 5.000.

Den formelt udløsende årsag til den opreklamerede demonstration er regeringens beslutning om at genindføre russisk som et vigtigt skolefag og som et officielt sprog ved siden af moldovisk-rumænsk. Moldova (Moldavien) var en sovjetrepublik fra slutningen af

anden verdenskrig, da landet blev løst fra Rumænien. En lille del af landet, Transdnjestr, har været sovjetisk fra Sovjetunionens start og har fra 1991 været en selvstyrende provins under russisk-orienteret ledelse. Den nuværende regering ledes af det socialdemokratiske "Moldovas Kommunistiske Parti", som fik over halvdelen af stemmerne ved seneste parlamentsvalg og afløste en nationalistisk regering. Genindførelsen af russisk ligger i forlængelse af regeringens generelt russisk-underdanige linje, ifølge hvilken den moldoviske udenrigs- og sikkerhedspolitik er underlagt Ruslands.

Den regeringsfjendtlige og nationalistiske demonstration bar paroler, som

krævede en afvisning af tilnærmelserne til Rusland og i stedet forlangte indlemmelse i Rumænien og Rumænien ind i EU. En anden interessant hovedparole var "*Kommunisme er terrorisme*"!

Moldova er Europas fattigste land. Fire femtedele af de 4,5 mio. indbyggere lever for under ti kr. om dagen, og der foregår en lind strøm af desperat fattigdomsindvandring til EU. Valgsejren til det historisk miskrediterede Moldovas Kommunistiske Parti udtrykte først og fremmest et folkeligt håb om at få indført en progressiv social omfordeling.

Wolfowitz-Libby-dokumentet:

Pentagons strategi for globalt amerikansk overherredømme

Blandt de fem lande, der organiserer den internationale domstol i sagen mod den tidligere jugoslaviske ministerpræsident Slobodan Milošević, er der tre, som var hovedaktører i USA's og NATO's krig mod rest-Jugoslavien i 1999: USA, England og Frankrig.

Krigen og de voldsomme bombardementer, der tvang Jugoslavien i knæ, blev gennemført uden at være sanktioneret af FN's sikkerhedsråd og i strid med FN's charter. Den blev gennemført af NATO ved at krænke denne såkaldte forsvarsalliances grundlag, som forudsætter aggression fra anden part mod et NATO-lands territorium.

Præsidenter kommer og går - Pentagon består. Og Pentagons strategi for global USA-dominans, udarbejdet for 10 år siden

Adskillige af deltagerlandenes forfatninger, som forbyder deltagelse i aggressionskrig mod andre lande, blev krænket ved samme lejlighed.

Danmark var (og er) som bekendt deltagerland.

Det propagandistiske påskud for krigen var at forsvare Kosova-albanerne mod etnisk udrensning. Et forsvar af menneskerettigheder, af undertrykte nationale og demokratiske rettigheder.

Det formelle var at Jugoslavien ikke ville undertegne Rambouillet-aftalen, der ville indebære USA's og NATO's ret til uindskrænket bevægelsesfrihed på hele Jugoslaviens territorium - og reelt betyde en besættelse af landet.

Det virkelige formål var at sikre den endelige opsplitning af Jugoslavien,

Af Klaus Riis

fjernelse af Milošević-regimet, og at sikre USA's, NATO's og EU's 'fælles' overherredømme i hele Balkan-regionen. Hver eneste af de imperialistiske hovedaktører - fra USA til Tyskland - havde derudover deres egen dagsorden og specifikke interesser at pleje. For USA's vedkommende som en del af dets geostrategiske plan for at opnå kontrol over Kaukasus-området og dets rige olieressourcer og sikre nye forsyningsveje, hvor Kosova og Albanien indgår, og for at inddæmme det kapitalistiske Ruslands bestræbelser på at genvinde en supermagtsposition i verden.

Det var 'den ny verdensordens' anden storkrig. Den første var mod Irak i 1992, gennemført af USA og Bush Senior med en større krigskoalition. Den tredje er krigen mod Afgha-

Fortsættes næste side

nistan, som blot er indledningen til den af USA's proklamerede 'verdenskrig mod terror'.

'Den ny verdensorden' var en term, som Bush-regeringen udmøntede som betegnelse for indretningen af verden efter amerikansk model oven på Sovjetunionens opløsning. 'Globaliseringen' - de multinationale koncerners fremstød for beherskelse af hele klodens økonomiske liv - var en integreret del heraf.

Den blev ledsaget af en strategisk geopolitisk plan for amerikansk overherredømme i verden, af amerikansk hegemoni, formuleret således af den tidligere sikkerhedsrådgiver Zbigniew Brzezinski:

"USA's evne til at opretholde sit verdensherredømme afhænger af, hvordan USA forholder sig til de komplekse styrkeforhold i Eurasien. Det væsentligste må være at holde udviklingen af regionale stormagter under kontrol og at stoppe truslen fra dem imod USA's verdensherredømme. Hvis man bruger den mest brutale terminologi fra den gamle imperialismes epoke, så kan vi sige, at den imperialistiske strategi indeholder tre grundlæggende krav: at stoppe undergrundsalliancer og fastholde satellitstaternes afhængighed med hensyn til sikkerhed, at garantere

skatteydernes beskyttelse og lydighed samt at forhindre barbarerne i at lave alliancer indbyrdes."

I 1992 udarbejdede Brzezinski-ellerne Paul Wolfowitz og I. Lewis Libby for det amerikanske forsvarsministerium under Bush Sr. det første udkast til en amerikansk militærstrategi for 'perioden efter Den kolde krig'. Den hemmelige rapport - en udgave af en toårlig såkaldt 'Defense Planning Guidance' (DPG) - blev lækket til New York Times, der dengang beskrev den således:

"Det hemmeligstemplede dokument plæderer for en verden domineret af én supermagt ... Amerikas politiske og militære mission i perioden efter Den kolde krig vil være at sikre, at der ikke dukker en rivaliserende supermagt frem på arenaen ... Med sit fokus på denne forestilling om én magts velgørende dominans formulerer dette Pentagon-dokument den klareste afvisning til dato af kollektiv internationalisme."

Dokumentet kaldte tingene ved deres rette navn: Amerikansk Hegemoni. Amerikansk globalt overherredømme. Det gjorde ordet stuerent i den herskende amerikanske elite.

Wolfowitz-Libby-dokumentets betydning blev afvist fra officielt hold - men har reelt fungeret som Pentagons

strategi lige siden. Som stabschef for vicepræsident Dick Cheney har Libby en fremtrædende position i Bushs krigsadministration - og Wolfowitz er vicekrigsminister under Donald Rumsfeld. Sammen tilhører de kernen i flokken af høje, repræsentanterne for den amerikanske olie- og rustningsindustri og for militæret. Op gennem 90'erne forlangte denne lobby igen og igen en ny krig mod Irak for at fjerne Saddam Hussein og installere et amerikansk lydregime. De dominerer nu den ny Bush-regering.

Det var denne Pentagon-strategi med udspring i Irak-krigen, som var den egentlige baggrund for USA's og NATO's kriminelle krig mod Jugoslavien i 1999 - den tidligere præsident Clintons største krigssatsning i hans otte år lange præsidenttid. Den var baggrunden for Afghanistan-krigen, og det er denne strategi, Bush Junior nu forfølger under påskud af 'terrorbekæmpelse' med langt større konsekvens og beslutsomhed end Clinton.

Og det er i den sammenhæng, krigen mod Jugoslavien og den såkaldte krigsforbrydersag mod Slobodan Milosevic i Haag skal sættes ind i. Krigen mod Jugoslavien, Milosevics efterfølgende fald og installeringen af den proamerikanske Goran Djindjic som chef for Serbien var dele af en strategi, der sikrede amerikansk overherredømme på Balkan (i partnerskab med EU) og brød den traditionelle strategiske geopolitiske alliance mellem Rusland (tidl. Sovjetunionen) og Serbien (tidl. Jugoslavien).

I USA's geopolitiske strategi indtager i den nuværende periode Mellemøsten, Kaukasus, Centralasien og Andes-regionen i Latinamerika (Colombia, Ecuador, Venezuela og Peru) nøgleplaceringer. Det må ikke overses, at krigen om Andes er i fuld gang, med 'Plan Colombia' som et grundlæggende scenario. Den eneste supermagt i verden i dag - HYPERMAGTEN USA - udstrækker sine fangarme overalt, og kommer til at forstrække dem.

Og den fjerde storkrig - efter Irak, Jugoslavien og Afghanistan - på basis af Pentagon-doktrinen om USA's uindskrænkede verdenshegemoni bliver forberedt netop nu. Med Irak på sigtekornet igen.

Hvad skal danske specialtropper i Kirgisistan?

Hvis krigen i Centralasien er slut - hvorfor drager danske soldater så i felten, parate til kamp?

Ifølge Ritzaus Bureau er udsendelsen af danske styrker til den amerikansk ledede kamp mod international terrorisme i Afghanistan er nu gået ind i sin anden fase: Siden begyndelsen af januar har omkring 100 danske specialstyrker fra Jægerkorpset og Frømandskorpset befundet sig i Afghanistan, og nu er turen kommet til at indsætte et Hercules C-130 transportfly og to komplette besætninger på en base i nabolandet Kirgisistan.

Et forberedelseshold på fem mand er fløjet til Manas i Kirgisistan, hvor de skal opbygge den danske del af basen, og torsdag lettede et Gulfstream G-III fly med yderligere 20 soldater og materiel. Fredag blev endnu et

fly med materiel sendt af sted, og udsendelsen af soldater og materiel fortsætter i næste uge.

Den samlede styrke vil bestå af 50 mand fra Flyvestation Værløse, og dertil kommer et såkaldt Air Movement Control Element på 28 mand, der skal stå for last og losning af de internationale transportfly, der benytter basen.

Det er endnu ikke afgjort, hvor og hvornår et dansk bidrag på fire F-16 fly skal indsættes i den amerikanske terrorkrig.

Amerikanske baser er blevet opbygget i Kirgisistan, der grænser til Kina og Afdghanistan, og en række andre Centralasiatiske og kaukasiske lande i løbet af Afghanistan-krigen.

Hvad laver de danske specialtropper der?

Stalin vender tilbage

I Rusland er den sociale kamp særdeles skærpet 10 år efter det revisionistiske Sovjetunionens sammenbrud - og efter 10 års tordnende fallit for det råkapitalistiske system, som fulgte efter. I Beslane i Nordossetien er det kommet til udtryk i, at en Stalin-buste er blevet opstillet i bymidten.

Den ny Stalinstatue er blevet rejst efter krav fra byens borgere og med støtte fra bystyret. Den står ved indgangen til Stalin-gaden, en af byens hovedstrøg, som igen fik sit gamle navn tilbage ved samme lejlighed.

For mere end 40 år siden blev byens Stalin-monument - som i så mange andre sovjetiske byer - ødelagt under Nikita Hrustjov og hans følgesvende, som fordømte den såkaldte 'Stalin-kult', samtidig med at de satte Sovjetunionen ind på et spor, som førte til kapitalismens fuldstændige genoprettelse.

Dengang blev Stalin-busten i Beslane forsvaret af en gruppe ungkommunister, der slog en ring omkring monumentet - men de blev gennembanket af politi og sat i fængsel for aktionen, nogle af dem i adskillige år.

Den daværende revisionistiske regering i Ossetien, som var indsat af Hrustjov, fjernede også Stalins navn fra gaden, men det blev aldrig accepteret af borgerne.

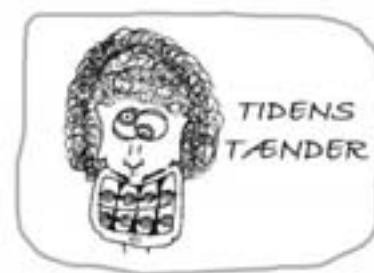
Forskellige navne og skiltninger blev opstillet, men som nogle af byens nuværende kommunister bemærker: 'Nærmest som ved magi dukkede altid nye navne med og billeder af Stalin op i gaden.' Det var først og fremmest bønder fra kollektivbrugene, som forsvarede Stalin, mens arbejderne for en periode lod sig narre af den antistalinistiske kampagne, som de revisionistiske regimer fra Hrustjov og frem gennemførte.

Kommunisterne i Beslane bemærker:

- Alle disse kontrarevolutionære handlinger er nu stoppet, og folk begynder at indse, hvad de havde dengang, og hvad de har nu. Langs vejene har kulminearbejdere og andre opsat billeder af Stalin, brænder fakler for Stalin og mange andre lignende symbolske manifestationer.

- I dag forsøger folk i hele verden desperat at vikle sig ud af de farer, som truer menneskeheden, og finde veje til at opbygge socialismen. Stalin bliver mere og mere ikke bare et symbol på fortidens sejre, men også en lyskaster for fremtiden. Det er helt sikkert, at der vil blive bygget monumenter til Stalin over hele det tidligere Sovjetunionen,

og også i andre lande. I mellemtiden vil der blive opstillet mindre Stalin-buster og skulpturer forskellige steder som her i Beslane, Nordossetien, Rusland.

I de vestlige medier fremstilles denne nye 'Stalindyrkelse' som noget meget betænkeligt, som en sentimental længsel efter fortiden eller som en nærmest fascistoid forventning om en ny 'førerskikkelse'.

Det rammer helt ved siden af. Det socialistiske samfund, som eksisterede i Sovjetunionen under Lenin og Stalin, har været udslettet i årtier - og de fleste spor efter det er udslettet. Den levende erindring om det findes kun i den ældste og allerældste generation.

Den demonstrative hæder til Stalin er derfor et symbolsk udtryk for opgøret i de nye generationer med perioden efter Stalin - fra Hrustjov over Bresjnev til Jeltsin og Putin - der genrejste kapitalismen i Rusland. Den er et udtryk for forberedelsen af en ny socialistisk revolution, som vil sætte kapitalisterne, de multinationale selskaber og de korrupte borgerlige, reformistiske og revisionistiske politikere på porten. Ikke for at vende tilbage til tingenes tilstand for et halvt århundrede siden, men for på basis af Lenins og Stalins levende principper at opbygge et moderne socialistisk samfund i det 21. århundrede.

*Efter North Star Compass,
februar 2002*

**Klik ind på
Oktobers
hjemmeside**

APKs hjemmeside og Netavisen er blevet pænt besøgte succeser. Netavisen læses overalt i Norden.

Vi opfordrer Kommunistisk Politik læsere til at hjælpe med at sende nyheder og daglige nyhedslinks.

Nu er også Oktober hjemmesiden fornyet med nyt fra foreningen Oktober, Netkulturstridsskrift, netforum, Marxistisk bibliotek, kommunistisk arkiv og meget mere. Prøv den ud:

<http://home8.inet.tele.dk/oktober>

Militarisering og omfordelingskrig

Mens 3.000 mennesker af forskellige nationaliteter døde i New York en dag i september efter et terrorangreb, døde samme dag 35.000 børn af underernæring og sult i forskellige lande. Det gør der hver dag. Fattigdom er den største terrorist, verden kender – og den kræver i dag flere menneskelig dagligt end nogensinde før i verdens historie.

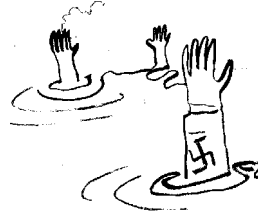
For en brøkdel af de globale rustningsudgifter årligt på mere end 800 mia. dollars kunne den mest påtrængende nød elimineres: sikring af mad til alle, rent vand, medicin, uddannelse. En brøkdel af de ca. 40 pct. af de globale rustningsudgifter, som supermagten USA alene tegner sig for, kunne udvirke et sådant 'mirakel'.

At det ikke er tilfældet, er rent og skært vanvid – det føler millioner af mennesker verden over, som stiller krav om krig mod fattigdom, ikke mod de fattige, og som kræver en omfordeling af ressourcerne, i første række fra krig til fredelige formål. Denne skævfordeling er et centralt udgangspunkt for dagens globale protestbevægelser.

Talløse organisationer har positiv *global omfordeling* på programmet. Undertiden erklærer også de rige länders regeringer, eller globale konferencer i f.eks. FN-regi, eller internationale organisationer som IMF og Verdensbanken, at netop social fremgang for de fattige er deres program, alt imens den globale sociale skævhed uddybes år for år.

Modstanden mod monopolernes globalisering og de imperialistiske regeringers nyliberale økonomiske strategi bliver derfor stadig mere intens – og har i de seneste år manifesteret sig i omfattende protestbevægelser på gaderne i de byer og ved de konferencer, hvor magthaverne mødes for at tilrettelægge nye skridt i udplyndringen af en udpint verden. Især siden Seattle i 1999 er de vokset og blevet verdensomspændende og sammenhængende. I 2001 blev endnu et aspekt tilføjet: Med den amerikanske terror-krig kom det til at stå klart, at globaliseringen drives fremad med militære midler. Krigen er globaliseringens pansernæve.

Af Klaus Riis

To veje i modstanden

Det springende spørgsmål er, hvordan kampen mod magthavernes nyliberale globalisering og krige føres, og med hvilke mål:

For at påvirke de herskende til at ændre strategi og politik, for at få dem til at omforme deres politik og dens redskaber til organer for social og global omfordeling til en 'bæredygtig udviklingsmodel'?

Eller som en revolutionær kamp for at knuse imperialismen og dens organer, for at udslette det økonomiske system, kapitalismen, som har social polarisering af de enkelte lande og verden som helhed som sin dybestliggende grundlov?

Netop disse to hovedstrømninger i den globale protest kan klart udskilles: den revolutionære strømning og den globale reformisme. Til en vis grad sameksisterer de på basis af muligheden for fælles aktion, et fælles Nej til imperialismens krigspolitik og monopolernes globalisering. Og inden for hver hovedstrømning eksisterer ret store forskelle med hensyn til mål, krav og metoder, men alligevel kan netop disse to hovedstrømninger, to overordnede strategier, klart udskilles. De må uundgåeligt og til stadighed støde sammen. Undertiden – som ved Verdens Sociale Forum 2 i Porto Alegre, Brasilien – manifesteret i en åben kritik af den reformistiske tendens fra f.eks. fremtrædende brasilianske fagforeningsfolk, som rejste en omfattende kritik af initiativet med dette spørgsmål: *'Er det muligt at give globalisering og krig et menneskeligt ansigt?'* Arrangementerne af det sociale forum på deres side nægtede f.eks. repræsentanter for den colombianske guerillaorganisation FARC og for de baskiske modstandsfolk at deltage i arrangementet.

Krigen som imperialismens Way of Life

Marxismens svar på, hvilken vej modstanden må gå, er selvfølgelig revolutionens vej: arbejderklassens og folkenes antiimperialistiske, demokratiske og socialistiske revolutioner. Hele det sidste århundrede, det 20ende, var én lang bekræftelse på, at den marxistiske analyse af imperialismen, først og fremmest udviklet af Lenin, var rigtig og den eneste nøgle til forståelse af den globale udvikling.

I 1800-tallets sidste tredjedel voksede kapitalismen over i sit sidste og højeste stadium – imperialismen – kendetegnet ved, at frikonkurrencen afløses af monopolernes herredømme.

Det betyder ifølge Lenin:

1. Koncentrationen af produktion og kapital havde nået et niveau, hvor det havde skabt monopolerne som en afgørende faktor i det økonomiske liv.

2. 'Finanskapitalen' opstod ved sammensmeltning af bankkapital og industrikapital.

3. Kapitaleksporten havde opnået fortrinsstilling over vareeksporten.

4. Internationale monopolsammenlutninger af kapitalister, som deler verden mellem sig, dannes og omdannes.

5. Verdens territorielle opdeling mellem de kapitalistiske stormagter var afsluttet.

Imperialismens epoke er også revolutionernes epoke; monopolernes koncentration er også tærsklen til den socialistiske revolution. Det 20. århundrede var ikke bare verdenskrigenes, men også revolutionernes og de første socialistiske forsøgs århundrede.

Økonomiens militarisering har været imperialismens stadige ledsagefænomen: Enorme værdier er overført fra civil produktion til militærproduktion. Verdens rustningsbudgetter og deres andel i den samlede økonomi har aldrig været større end i 2002. Oprustningen med sine enorme monopolprofitter er blevet en livsbetingelse for den imperialistiske produktion – og krigen dens *Way of Life*. Tydeligst netop i kapitalismens og imperialismens model- og hovedland USA.

Da økonomisk, politisk, militær og ideologisk *ekspansion* er selve kernen i imperialismen, betød afslutningen af verdens territoriale opdeling mellem kolonimagter omkring år 1900, at der kun var én vej til at erobre 'nye territorier': at tage dem fra andre. **Kampen for nyopdeling af verden gennem krig karakteriserer hele imperialismens historie.**

Omfordelingskrige

Nu, hvor amerikanske soldater igen er tilbage på Filippinerne med 'terrorbekæmpelse' som påskud, kan det være på sin plads at huske, at den første krig for verdens omfordeling gennemførtes af den opadstræbende kapitalistiske stormagt USA mod den gamle kolonimagt Spanien, der var gået i forfald. Det var i året 1898 under præsidenten William McKinley – og de amerikanske imperialister lagde grunden til deres verdensherredømme ved at erobre Filippinerne, Puerto Rico, Guam, Cuba, Hawaii og Samoa-øerne. Propagandaen fremstillede det selvfølgelig som en afkoloniseringskrig, men det var en nykoloniseringskrig.

Første verdenskrig var en imperialistisk omfordelingskrig mellem de store imperialistmagter. Og sådan startede også den anden. Efter den revisionistiske kontrarevolution i Sovjetunionen efter Stalins død havde kampen om verdensherredømme mellem de to supermagter USA og Sovjet, og de mange lokale krige, de var indblandet i, et klart aspekt af omfordelingskrig. Den ny terrorkrig, som USA nu har proklameret, er endnu en omfordelingskrig: USA vil underlægge sig hele verden og forhindre nye konkurrenter i at komme frem: Gamle sovjetiske indflydelsesområder i Kaukasus og Centralasien skal erobres af USA, mens resultaterne af afkoloniseringskampene og folkenes antiimperialistiske uafhængighedskamp definitivt skal omstødes ved skabelsen af proamerikanske lakajregimer overalt.

Et af seminarerne i Porto Alegre havde overskriften: 'En verden uden krig er mulig'. Og det er den – men kun ved at imperialismen ødelægges, kun ved at afskaffe den nuværende økonomiske verdensorden på revolutionær vis.

Enhedslisten vakler videre i/mod EU

Enhedslistens hovedbestyrelse har udtalt sig *imod* Keld Albrechtsens "store plan" for at forny EU-politikken og lære venstrekrafterne at leve med Unionen. Men partiet vakler også på dette felt uklart og halvgroggy videre.

Op til sidste søndags hovedbestyrelsesmøde i Enhedslisten havde partiets store fornyer af EU-politikken Keld Albrechtsen - som i øvrigt er dets EU-ordfører - sat alle sejl til: Han vil have 'røde fingeraftryk' på unionen, har han ladet meddele. Det forudsætter et opgør med den 'dogmatiske EU-modstand':

- I stedet for blot at sige nej og atter nej, er venstrefløjen nødt til konkret at forholde sig til de tre store spørgsmål på EU-området, der er aktuelle de næste tre år. Det er udvidelsen mod øst, unionstraktaten og konfrontationen med forbeholdene, siger Keld Albrechtsen.

- Er der andre i partiet, der har en bedre løsningsmodel end den, jeg lægger op til, er jeg bestemt åben over for det. Skal venstrefløjen øve reel indflydelse på Europas fremtid, er den tvunget til at finde alternative løsninger til det nuværende Unionssamarbejde.

Samtidig præciserer Albrechtsen Enhedslistens rolle ifølge ham:

- Unionsmodstandere har i årevis talt om at finde alternativer til EU-samarbejdet. Men det er aldrig rigtig blevet til noget. Som et politisk parti har Enhedslisten mulighed for at udarbejde en helt præcis model, som bevægelserne ikke kan, fordi medlemmerne har forskellige partipolitiske tilhørsforhold.

Men det er en gammel kritik af den konsekvente EU-modstand fra de skjulte unionstilhængeres side at beskyldte den for ikke at have et alternativ til EU. Ligesom Albrechtsen i dag begyndte også hele SF's højrefløj, fra Antorini til Gade, med den melodi - og trak efterhånden hele partiet med

over på Unionens standpunkt, selvom de politisk blev underkendt, i første omgang.

Det er simpel bagvaskelse: **Den konsekvente Unionsmodstand har et rigtig godt alternativ: Danmark uden for EU. Den revolutionære del af den har et endnu bedre: et socialistisk Danmark uden for EU.**

Netop denne kamp vil have *langt større konsekvenser for Europas fremtid* - og øve reel indflydelse på den - end Albrechtsens (og Holger K. Niensens) våde parlamentariske fingeraftryksdrømme nogensinde vil få.

Enhedslistens hovedbestyrelse viste sig lige så svag som SF i at sætte EU-ordføreren overløber på plads. I en udtalelse tager den godt nok afstand fra Albrechtsens synspunkter - eller erklærer, at den ikke deler dem, og at de står for hans egen regning, men derudover ingen konsekvenser. Albrechtsen har frie hænder til at fortsætte den 'debat', han sigter efter.

Dens udtalelse trækker otte hovedpunkter i partiets EU-politik op - og så har den ellers sendt sagen i udvalg til et oplæg til et kommende landsmøde.

Udtalelsen taler ikke om konkret kamp for at få Danmark ud af EU. Tilsyneladende er det et mål i fjerne tåger. Og den taler da slet ikke om et socialistisk Danmark uden for EU.

Tværtimod opfordrer den partiets medlemmer og sympatisører til ikke bare at være aktive i Folkebevægelsen mod EU, som har dansk udtræden på programmet, men (tilsyneladende først og fremmest) i den kritiske reformbevægelse Junibevægelsen, som ikke har det.

Det er partiets egen vaklende og inkonsekvente småborgerlige politik, der åbner en ladeport for Albrechtsens (og andres) højreudskejelser, som har vakt stor harme blandt mange partimedlemmer, vælgere og venner. De har forstemt iagttaget noget, der ligner optakten til en gentagelse af SF's forræderi mod EU-modstanden.

Frihedskamp & terror skal ikke sidestilles

På et hovedbestyrelsesmøde lørdag den 16. februar 2002 har Folkebevægelsen Mod Nazisme (FMN) drøftet regeringens, EU-kommissionens og andre politiske institutioners forslag til efter amerikansk mønster at vedtage en såkaldt terrorpakke, der fejlagtigt synes at sidestille legal modstands- og frihedskamp med terrorisme.

FMN udtaler:

- Under den tyske besættelse af Danmark betragtede nazisterne alle modstandsfolk/frihedskæmpere som forbrydere og terrorister, der for enhver pris skulle udryddes eller i hvert fald spærres inde. Terror defineres som forbrydelser, der "truer, underminerer eller ødelægger landets politiske, økonomiske og sociale strukturer".

Mange danske sabotører, der f.eks. ved jernbanesabotage afbrød fjendens kommunikationer eller ødelagde krigsproducenters og værnemageres fabrikker, blev ved danske og tyske domstole dømt og måske henrettet - eller blev indespærret i koncentrationslejre bag pigtrådshegn og med rygende krematorieskorstene.

I den danske ungdoms og den "brede" befolknings øjne var de helte, og efter krigen blev deres kamp for natio-

Berlingske Tidende en søndag i 1945:
Modstandsfolk er terrorister!

nal selvbestemmelse fastslået som en menneskerettighed, der er indskrevet i de Forenede Nationers pagt/charter.

I "terrorpakken" kan aflæses de samme elementer, der karakteriserede den retorik og de forordninger, som anvendtes af de tyske nazister, efter at Adolf Hitler og hans SS-folk havde tilrevet sig magten ved kuppet i 1933. Ifølge forslaget åbnes der mulighed for at forfølge sympatiserende og også for-

byde "terrororganisationer".

FMN erklærer, at dette ikke rimer med, at Danmark trods mange protester har tilladt og endog - som det eneste land i verden - yder politisk og også ulovlig økonomisk støtte til nazisterne, der bevisligt har begået mange kriminelle handlinger, indbefattet mord og mordforsøg. Der er folk, som åbenbart gerne vil glemme, at nazismen ikke er politik, men bevidst kriminell forbrydelse. Trods opfordringer har de skiftende regeringer undladt at eftersøge og bringe danske krigsforbrydere for retten.

FMN advarer imod at udnytte "krigen imod terrorismen" til at sætte statsmagten ind imod f.eks. strejkende arbejdere, imod ytringsfriheden, imod ægte folkelige organisationer.

FMN gør opmærksom på, at ægte frihedskamp ikke griber til terror for at nå sine mål. Ægte frihedskæmpere søger på enhver måde at undgå vold.

FMN gør opmærksom på, at den danske straffelov i forvejen giver alle muligheder for at retsforfølge personer, der begår terrorhandlinger, og at Grundloven indeholder bestemmelser, som gør det muligt at forbyde terrororganisationer.

Derfor synes den danske "terrorpakke" mere at være skabt i hovedet på politikere, der gerne vil høste ros og fejres som modige frihedskæmpere. Måske regner da også med kunne indkassere et anerkendende smil og et lille knus, fordi de ikke stiller spørgsmål, men logrer pænt og viser uindskrænket villighed til at slutte op bag deres herre og mester med taktstokken.

Svindlerne

Borgerskabet erhverves til og i hinanden, for at bevare familie, slægtsled, og venskaber.

At det knirker og brager i de øverste lag, med afsmitning ned gennem rækkerne, er følgen af en forloren og svindelagtig livsstil.

Her er ophobning af rigdom opstået ved udplyndring af alt og alle, ikke blot i en verdensdel, men overalt i den kapitalistiske globale røverbule, og alt foregår i helligåndens, herrens, og Bush, Blairs, Foghs og ligestilledes skønne samdrægtighed.

Netavisen
Kommunistisk Politik
på nettet - hver dag
www.apk2000.dk

Strøttanker i uge 9

Det har, så længe jeg har kendt noget til fagforeningsarbejde, været en vedtaget grundsætning, at fagforeningen varetager og kæmper for medlemmernes kollektive løn- og arbejdsvilkår. Der var bare et tidspunkt, hvor filmen knækkede. Jeg ved ikke, hvornår det var, men jeg har en fornemmelse af, at det var efter strejkerne i 1985. Der var en del ting, der fik mig til at begynde at tænke over, hvordan fagbevægelsen kan erstattes med en ny fagbevægelse, en, der reelt tager medlemmernes standpunkt både i arbejdsforhold og i medlemmernes andre levevilkår.

Hvad var det så for ting, der fik mig til at tænke ...

- Der var decentraliseringen af forhandlingerne. Det passer ikke ind i mit billede af, at sammen er vi stærke. Alene kan vi knækkes, men ikke i samlet flok.

- Der var den manglende vilje til at rejse arbejdstidskravet, dengang det stod øverst på ønskesedlen. Vi stoppede halvvejs med de 37 timer i stedet for at komme igennem til de 35 timer. I dag er det meget normalt med 40 timer for dem, der arbejder.

- Der var blødsødenheden over for pensionerne. Hvorfor skulle kampen ikke tages om en fælles og ensartet folkepension til at leve af?

- Der var den snigende indførsel af fleksibel arbejdstid på arbejdsgivernes præmisser.

- Der var den manglende vilje til at sige fra over for indførelsen af et 'gråt arbejdsmarked' for kontanthjælpsmodtagere osv. Trods gamle stolte traditio-

ner mod skruibrækkervirksomhed accepterer fagbevægelsen, at der oprettes arbejdspladser uden selv de mest elementære overenskomstmæssige rettigheder, uden valgte tillidsfolk og arbejdsmiljøregler, og som trykker lønningerne.

- Der var knæfaldet over for overenskomsternes løbetid. Hvorfor var det ikke vigtigt nok til at kæmpe for? Det er med til at undergrave strejkevåbnet, at overenskomsterne ikke afsluttes samtidig.

- Det var kampen mod privatiseringer, der ikke blev støttet fra fagtoppen.

Hvad så nu, hvor vi står over for en målrettet indsats fra højreregeringen for at få knækket fagforeningerne? Skal vi som kommunister gå ind i de forsamlinger af tillidsfolk, der er opdraget i de fagforeninger, der for længst har svigtet? Som udgangspunkt mener jeg ja. Vi skal sammen med medlemmerne stille kravet, at fagforeningen varetager og kæmper for medlemmernes kollektive løn- og arbejdsvilkår. Igen.

Hvad betyder det så, i dag? Det betyder, at fagforeningen ikke kan nøjes med at gå imod deltidsloven og de forringede arbejdsmiljølove. Løn- og arbejdsvilkårene er langt bredere.

Det handler om lige løn- og arbejdsvilkår for alle, om de er unge, gamle, indvandrere, kvinder eller handicappede.

Det handler om, at der skal være plads til alle, der kan arbejde, på arbejdsmarkedet - og dermed også til en høj arbejdsløshedsunderstøttelse.

Det handler om retten til at få pas-set børnene, mens man er på arbejde.

Det handler om lige ret til uddannelser uanset baggrund (dvs. SU til at leve af, ingen brugerbetaling og et passende udbud af uddannelser).

Det handler om ret til efteruddannelser, herunder danskundervisning betalt af arbejdsgiveren.

Det handler om retten til et sundt arbejdsmiljø.

Det handler om ret til pension af alle former for indtægter eller genindførelse af en folkepension til at leve af.

Det handler om at sige Nej til privatiseringer af den offentlige sektor.

Der er bare nogle af de vigtigste spørgsmål, fagforeningerne burde tage op til løsning. Diskussion er ikke nok.

GBe

Fra læserne

Bolsjevikkerne her på Kommunistisk Politik modtager gerne ris og ros fra læserne og brugerne af vort blad. Som et eksempel på det sidste kan vi her stolt bringe en positiv læserreaktion, skrevet på flydende skandinavisk.

Jeg leser KomPol og Netavisen online og kan sige dere at de to aviser uden tvivl er den danske venstrefløjens bedste.

Jeres fokus på arbejderbevægelsen

sammen med kommunistisk analyse er meget godt og noget man savner i andre venstreaviser som f.eks. den ellers populistiske Proletären i Sverige.

KomPol, New Worker og min faglige avis er praktisk de endeste aviser jeg finder lyst at lese.

"Keep on keepin on!"

Med rød hilsen fra Sverige,

Ikaros

OKTOBER BOGBUTIK

København

Willemoesgade 58 E

2100 København Ø

35 43 49 50

Åbningstid:

Tirsdag 13-17.30

Torsdag 13-17.00

Oktober Bogbutik Fyn

Skibhusvej 100

5000 Odense C

66 14 89 83

Åbningstid:

Hverdage 12-17.30

Oktober - Århus

Ny Munkegade 88 kld.

8000 Århus C

86 18 40 06

Åbningstid:

Man, ons, fre 14-17.00

Toget kører . . .

VC-regeringen lægger minsandten ikke skjul på deres hensigter. Det er arbejdsgivernes, monopolernes og de multinationales ønskeregering. Der bliver givet klækkelige skattelettelser til et i forvejen forkælet erhvervsliv og dets aktionærer.

Men gaveregnen har en bagside. Den skal betales, og det er resten af befolkningen udset til at skulle. Regeringens politik er en fjendsk politik overfor børn, ungdom, ældre, fremmede og arbejdere.

Arbejderklassen udgør et særligt kapitel i VC og Dansk Folkeparti's sorte politik. Det handler om angreb på vore levevilkår, vores kampmuligheder og -kraft. Det handler om angreb på vore organisationer. Regeringen har indledt et generalangreb på hele arbejderklassen; - på arbejdspladserne eller i køen dertil.

Sigtet mod at afskaffe eksklusivaftalerne, løsrivelse af A-kasserne fra fagbevægelsen, undermineringen af arbejdsmiljøet, indgreb mod de eksisterende overenskomsters deltidsbestemmelser, udvidelse af "Unge"-ordningen, drastisk beskæring af den aktive arbejdsmarkedspolitik, angreb på mindstelønnen udtrykker til fulde regeringens retning, formål og hensigt.

Skulle nogen have tvivlet på regeringens handlekraft, blev det understreget, da finansloven bebudede fyring af 5.000 offentligt ansatte:

Det handler om et generalangreb på dansk arbejderbevægelse!

Angreb af den karakter kræver modstand. Aktiv modstand. Det kræver kamp i den maksimale bredde. Situationen kræver mobilisering og samling. Der er ikke behov for snakkeforummer, der afventer næste Folketingsvalg om 4 år. Der er heller ikke brug for en fortsættelse af Nyrup's politik, der

"Regeringens lovforslag om deltid vil fratage tillidsmænd og lønmodtagere ret til at forhandle om arbejdstiden.....

Man kan ikke forestille sig et voldsommere indgreb i et menneskes og en families eksistensgrundlag. Vi opfordrer på det skarpeste regeringen til at droppe lovindsgrebet. Vi har en overenskomst med fire års fredspligt. Det bliver interessant at se, om regeringen kan sikre ro – helt ro – på arbejdsmarkedet."

Faglig kommentar

omgjorde et NEJ til EU til et JA, - der reducerede dagpengereetten fra syv til et år, - der greb ind i overenskomstkonflikten 1998, - der førte Danmark i krig.

Hvad der er brug for, er hvad der er gang i. Overalt i landet samles, dannes og genoplives tillidsmandsringe og -netværk. På tværs af brancher og virksomheder har tillidsrepræsentanter på en lang række større virksomheder indenfor CO-Industri dannet et landsdækkende netværk, som har taget initiativ til en fælles erklæring, der tager regeringens handske op.. De lægger ikke fingrene mellem, når det handler om angrebet på overenskomsternes deltidsbestemmelser:

"Regeringens lovforslag om deltid vil fratage tillidsmænd og lønmodtagere ret til at forhandle om arbejdstiden.....

Man kan ikke forestille sig et voldsommere indgreb i et menneskes og en families eksistensgrundlag. Vi opfordrer på det skarpeste regeringen til at droppe lovindsgrebet. Vi har en overenskomst med fire års fredspligt. Det bliver interessant at se, om regeringen kan sikre ro – helt ro – på arbejdsmarkedet."

Tillidsrepræsentanterne på de omkring 100 større arbejdspladser har givet signalet. Det er ikke til at underkende. Harmen er der. Kampviljen er der. Toget kører. Det kan snakkeforummer ikke ændre på. Vi skal kende vores besøgelsestid!

Ved at smede lænkerne i arbejderklassen indbyrdes sammen med unge, ældre, indvandrere og alle øvrige ramte grupper, opnår vi det folkeoprør, der gør os i stand til at sætte vore krav igennem.

Den styrke vil kunne trodse VC-regeringen, den socialdemokratiske variant og EU-diktater.

Det må tage den tid, som det tager; men lad os starte den aktive modstand nu. Lad den blive synliggjort. Kræfterne længes efter at blive frigjort.

Den aktive del af dansk arbejderbevægelse har fingeren på aftrækkeren.

Det landsdækkende tillidsmandsmøde i Silkeborg den 1.marts må imødekomme kravene om aktiv modstand!